

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγὰς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐέλκη Κόλλις, μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΩΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχ.). — Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diény.

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἑπαρχίαις 6
Ἐν τῇ ἑξαετηρικῇ φρ. χρυσᾷ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΓΑΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Τὴν παρετήρησα κντακεκλιμένην ἐπὶ τῆς εὐρείας κλίνης. (Σελ. 123).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου
[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ἐπληροφόρηθην ὡσαύτως ὅτι ἡ κόμηςσα, ἥτις ἀνευ τούτου θάνατον ἀνεβίβασεν αὐτὴν νὰ μεταβῇ αὐτοπροσώπως εἰς Δεθονσίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἀνεψιάν τῆς κυρίαν Κλάυδ, εἰς ἣν κατὰστασιν εὐρίσκειτο, ἀφ' ἑτέρου ὁ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὁ κόμης εἶχον νὰ κανονίσωσιν ὑποθέσεις τινὰς, αἵτινες τοὺς ἠνάγκαζον, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν, νὰ διαμείνωσιν ἐν Μπλάκ-ού-άτερ-Πάρκ. Ἐν βραχυλογίᾳ μοι κατέστησε σαφέστατα γνωστόν, ὅτι, ἂν δὲν ἀνεδεχό-

μην ἐγὼ νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐν λόγῳ παραγγελίαν, δὲν εἶχαν κανένα ἄλλον, εἰς ὃν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναθέσωσιν, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐδέησε νὰ περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ διαβεβαιώσω τὸν σὶρ Πέρσιβαλ, ὅτι ἡμην πρόθυμος νὰ προσφέρω τὰς ἐκδουλεύσεις μου εἰς τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ καὶ τὴν κυρίαν Κλάυδ.

Κατ' ἀκολουθίαν ἀπεφασίσθη, ὅτι ἔμελλον νὰ νᾶνχωρήσω τὴν πρῶταν τῆς ἐπαύριον, ὅτι θὰ ἐφρόντιζον ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας νὰ ἐξετάσω τὰς εὐπρεπεστέρας καὶ καταλληλοτέρας τῶν ἐν Τορκουαίρ οἰκιῶν, καὶ ὅτι θὰ ἐπέστρεφα, ὅτε ἤθελα τὸ κρίνει κατὰλληλον, ὅπως ἀναφέρω τὸ ἀποτέλεσμα

τῶν ἐνεργειῶν μου. Ὁ κύριος κόμης ἔγραψεν ὑπόμνημά τι ἀπαριθμοῦν τὰς ἀπαιτουμένας ιδιότητας, ἃς ὄφειλε νὰ ἔχη τὸ διὰ τὰς κυρίας ἐνοικιασθησόμενον οἶκημα, ὃ δὲ σὶρ Πέρσιβαλ προσέθηκε σημειώσιν, ὀρίζουσας εἰς ποσὸν λίαν περιορισμένον τὸ τίμημα τοῦ ἐνοικίου, ὅπερ ἠδύναμην νὰ προσφέρω.

Εὐθύς, ὡς ἀνέγνωσα τὰς ῥηθείσας ἐγγράφους ὁδηγίας, ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ εἰς οἰκονδήποτε τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ὑδροθεραπευτικῶν καταστημάτων οἶκημα τοιοῦτο, οἷον ἐν ταῖς ὁδηγίαις περιεγράφετο καὶ ὅτι, ἂν κντὰ τύχην ἤθελεν εὐρεθῇ κανέν, ἦτο ἀ-

πολύτως αδύνατον να τὸ ἐνοικιάσῃ τις, ἔστω καὶ διὰ βραχύτατον χρόνον, ἀντι τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ἤμην ἐξουσιοδοτημένη νὰ προσφέρω. Ὑπέδειξα τὰς δυσκολίας ταύτας εἰς τοὺς δύο εὐπατρίδας, ἀλλ' ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, ὅστις ἀνέλαβε νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ, ἐφάνετο μὴ λαμβάνων ποσὸς ὑπ' ὄψει τὰς παρατηρήσεις μου. Δὲν μοὶ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ συζητήσω ἐπὶ τοιούτου θέματος καὶ ἐπομένως δὲν ἐπέμεινα· ἀλλ' ἡ ἀκράδαντος πεποιθήσις μου ἦτο, ὅτι, ἔνεκα τῶν πολλῶν δυσκολιῶν, ἃς συνεπήγετο τὸ πρᾶγμα, καμμία πιθανότης δὲν ὑπῆρχεν, ὅτι ἐμελλε νάπολήξῃ ἐπιτυχῶς ἡ ἀποστολή μου.

Προτοῦ ἀναχωρήσω, ἐφρόντισα νὰ βεβαιωθῶ ἂν ἡ κατάστασις τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ἐξηκολούθει βελτιουμένη.

Ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τῆς ὑπῆρχεν ἔκφρασις τις στενοχωρίας καὶ πόνου, ἥτις μ' ἔκαμνε νὰ φοβηθῶ ὅτι θὰ ἔπασχεν ἐκ νέου ἀλγεινῶς, ὅτε θάνεκτα πλήρη τὴν συνείδησιν τῆς καταστάσεώς της. Ἐν τούτοις αἱ σωματικαὶ τῆς δυνάμεις ἐπανήρχοντο ὁλονὲν ταχύτερον ἀφ' ὅτι ἐτόλμων νὰ ἐλπίσω ἦτο ἤδη εἰς θέσιν νὰ πέμπῃ συχνακίς πρὸς τὴν κυρίαν Κλαῦδ ἀγγέλματα πλήρη στοργῆς, δι' ὧν τὴν ἐπληροφόρει περὶ τῆς ἀναρρώσεώς της καὶ τὴν καθικέτευε νὰ μὴ ἀνησυχῇ πολὺ καὶ νὰ ὑποφέρῃ χάριν αὐτῆς. Ἀφῆκα τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς κυρίας Ριοῦμπελ, ἥτις διετέλει πάντοτε ἡσυχος, ἀνεξάρτητος καὶ ἀμέτοχος τῶν ἐν τῷ πύργῳ γενομένων. Ὅτε, πρὶν ἐκκινήσω, ἔκρουσα εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου τῆς κυρίας Κλαῦδ, ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ κυρία ἦτο ἀκόμη πολὺ ἀδύνατος καὶ καταβεβλημένη· τὰς πληροφορίας ταύτας ἔλαβον παρὰ τῆς κομῆσεως, ἥτις εἶχεν ἀνέλθει διὰ νὰ τῆς κάμῃ συντροφίαν. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὁ κόμης περιεπάτουν ἐπὶ τῆς δεινροστομίας, τῆς ἀγοῦσης εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ θυρωροῦ, καθ' ἣν στιγμὴν διήλθον ἐπιβαίνουσα ταχυδρομικῆς ἀμάξης. Ἐχαιρέτισα τοὺς κυρίους καὶ ἐξήλθον τοῦ πύργου, ὅπου δὲν ἀπέμενε ψυχὴ ζῶσα ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, εἰμὴ ἡ Μαργαρίτα Πόρτσερ μόνη.

Ἐκαστος ἐννοεῖ εὐκόλως ὅ,τι καὶ ἐγὼ ἐνόησα βραδύτερον, ὅτι αἱ περιστάσεις ἃς ἀνέφερον ἦσαν τι πλέον ἢ ἀήθεις, ἦσαν ὑποποιοί. Ἐπιτραπήτω μοι ὅμως νὰ ἐπαναλάβω ὅτι δὲν ἠδυνάμην ἔνεκα τῆς ὑποδεστέρας θέσεώς μου νὰ φερθῶ διαφοροτρόπως ἀφ' ὅ,τι ἐφῆρθη.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰς Τορκουαίη ἀποστολῆς μου ὑπῆρξεν ἀκριβῶς οἷον προέβλεπον. Δὲν εὐρίσκετο εἰς τὴν πόλιν κενὸν οἶκημα ὅμοιον πρὸς τὸ ὑποδεικνυόμενον ἐν τῷ ὑπομνήματι, τὸ δὲ τίμημα τοῦ ἐνοικίου ὅπερ εἶχον ἐξουσίαν νὰ προσφέρω ἦτο ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ κατώτερον ἐκείνου ὅπερ ὤφειλον νὰ πληρώσω, ἂν τοιοῦτο οἶκημα εὐρίσκετο. Διὸ ἐπέστρεψα εἰς Μπλάκ - οὐάτερ - Πάρκ καὶ ἐπληροφόρησα τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ἐξελθόντα εἰς ὑπάντησίν μου ὅτι ὁ σκοπὸς δι' ὃν ἐγένετο τὸ ταξιδιδίόν μου ἀπέτυχεν. Ἐφάνετο λίαν ἀ-

πσυχολημένος ὑπ' ἄλλης τινὸς ὑποθέσεως, ὥστε ἡ ἀποτυχία τῆς ἀποστολῆς μου δὲν τῷ ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν, μοὶ ἀνήγγειλε δὲ εὐθύς, ἅμα τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν πρώτων λόγων, ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ὅσον βραχεῖα καὶ ἂν ὑπῆρξεν αὕτη, καὶ ἄλλη σοβαρὰ μεταβολὴ ἐπῆλθεν ἐν τῷ πύργῳ. Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα Φόσκου εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ Μπλάκ - οὐάτερ Πάρκ διὰ τὴν νέαν αὐτὸν διαμονὴν ἐν Σαίρε - Τζῶρε - Γουῦδ.

Δὲν μοὶ ἀνεκοινώθησαν τὰ αἷτια τῆς αἰφνιδίου ταύτης ἀναχωρήσεως. Μοὶ εἶπον μόνον ὅτι ὁ κόμης ἐξέθραξε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μοὶ διαβιβασθῶσιν ἐκ μέρους τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ἂν ἡ κυρία Κλαῦδ ἐν ἀπουσίᾳ τῆς κομῆσεως εἶχε κανένα νὰ ὑπηρετῇ αὐτὴν καὶ νὰ τῇ χορηγῇ τὴν ἀναγκαίαν περίθαλψιν· μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἡ Μαργαρίτα Πόρτσερ εὐρίσκετο εἰς τὰς διαταγὰς της καὶ ὅτι γυνὴ τις ἐκ τοῦ χωρίου προσελήφθη διὰ τὰς βαναύσους ἐργασίας τοῦ ἰσογείου.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη μοὶ ἐφάνη ἀξιόμημος, διότι ἀπρεπὲς καὶ ἀνοικεῖον εὐθύς ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφάνετο τὸ νὰ ἐπιτραπῇ εἰς γυναῖκα, ἀνήκουσαν εἰς τὴν κατωτάτην κοινωνικὴν τάξιν, ν' ἀναλάβῃ χρῆθ θαλαμηπόλου παρὰ τῇ κυρίᾳ Κλαῦδ. Ἀνῆλθον πάραυτα καὶ συνήντησα τὴν Μαργαρίταν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος τοῦ πρώτου πατώματος. Ἡ ὑπηρεσία της ἐκρίθη περιττὴ, ὡς ἦτο φυσικόν, διότι ἡ κυρία τὴν πρῶταν ἐκείνην εἶχεν ἀρκετὰ καλῶς, ὥστε νὰ ἐγερεθῇ τῆς κλίνης. Τὴν ἠρώτησα κατόπιν ποῦ εὐρίσκετο ἡ δεσποινὶς Χήλκομβ, πλὴν αὐτὴ μὴ ἀπήντησε δυσθύμως καὶ τραχέως διὰ λόγων ὑπεφυγῆς, ἐξ ὧν οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ συμπεράνω. Δὲν ἠθέλησα νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐρώτησιν διὰ μὴ λάβω ἀπάντησιν τινα αὐθάδη. Ἡρμυζε κάλλιον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν εἰς τὴν ἀτομικὴν μου ἀξιοπρέπειαν νὰ παρουσιασθῶ ἀμέσως ἐνώπιον τῆς κυρίας Κλαῦδ.

Παρετήρησα ὅτι ἡ κυρία εἶχεν ἀναλάβει πολὺ κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἀπουσίας μου, διότι καίπερ ἀρκούντως ἀδύνατος οὖσα ἀκόμη καὶ ἀρκούντως νευροπαθῆς, ἠδύνατο οὐχ ἦτοον ἐγειρομένη νὰ περιπατήσῃ σιγὰ ἐντὸς τοῦ θαλάμου της, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται ἄλλην ἐνόχλησιν εἰμὴ ἔλαφρὰν τινα κόπωσιν. Μὴ λαβοῦσα κατ' ἐκείνην τὴν πρῶταν καμμίαν εἰδήσιν περὶ τῆς υγείας τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ἐφάνετο ὅπως οὐκ ἀνήσυχος. Ἐσεκέφην ὅτι τὸ τοιοῦτο ἦτο ἔλλειψις τῆς κυρίας Ριοῦμπελ ἀξιοκατάκριτος, δὲν ἐξέφρασα ὅμως τὴν ἰδέαν μου καὶ παρέμεινα παρὰ τῇ κυρίᾳ Κλαῦδ διὰ νὰ τὴν βοηθῆσω νὰ ἐνδύθῃ. Ἀφοῦ ἐνεδύθη, ἐξήλθομεν ὁμοῦ ἐκ τοῦ θαλάμου της διὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ.

Εἰς τὸν διάδρομον συνηγήσαμεν τὸν σὶρ Πέρσιβαλ αἰφνιδίως ἐμφανισθέντα ἐνώπιόν μας. Ἐφάνετο ἐπίτηδες παρατυχῶν ἐκεῖ διὰ νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ.

— Ποῦ ὑπάγεις; ἠρώτησε τὴν κυρίαν Κλαῦδ.

— Νὰ εὔρω τὴν Μαριάνναν, ἀπήντησεν αὕτη.

— Θὰ σὲ ἀπαλλάξω τοῦ κόπου, εἶπεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, καθιστῶν σοὶ γνωστὸν ὅτι δὲν θὰ τὴν εὔρης πλέον εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Δὲν θὰ τὴν εὔρω πλέον;

— Ὅχι· ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ πύργου χθὲς τὸ πρωὶ ὁμοῦ μὲ τὸν Φόσκον καὶ τὴν σύζυγόν του.

Ἡ κυρία Κλαῦδ δὲν ἦτο ἀρκετὰ ἰσχυρὰ ὥστε νὰ ὑποστῇ τοιαύτην ἐκπληξίν, ἐγένετο ὡχροτάτη καὶ στηριζομένη εἰς τὸν τοίχον προσέβλεψε τὸν σύζυγόν της μετὰ θανάσιμου σιγῆς.

Καὶ ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ τοσοῦτον ἐξεπλάγην, ὥστε μολίς ἠδυνήθη ν' ἀρθρώσω δύο λέξεις.

Ἡρώτησα τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ἂν ἦτο πράγματι βέβαιον ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εἶχεν ἀπέλθει ἐκ Μπλάκ - οὐάτερ - Πάρκ.

— Τὸ βεβαίῳ μὲ τὸν θετικώτερον τρόπον, ἀπήντησεν.

— Ἐνῶ ἦτο εἰς τοιαύτην κατάστασιν;

Πρὶν προφθάσῃ νὰ μοὶ ἀπαντήσῃ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, ἡ κυρία συνελθοῦσα ἐν μέρει ἔλαβε τὸν λόγον.

— Εἶνε ἀδύνατον! ἀνέκραξε μετὰ τρόμου. Εἶτα καταλείπουσα τὸν τοίχον ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο καὶ ποιούσα δύο πρὸς τὰ ἔμπρὸς βήματα:

— Ποῦ ἦτο ὁ ἰατρός; ποῦ ἦτο ὁ κύριος Δάουσον ὅτε ἡ Μαριάννα ἀνεχώρησεν; ἠρώτησεν.

— Ὁ κύριος Δάουσον δὲν ἦτο ἐδῶ, οὔτε τὸν εἶχομεν καθόλου χρεῖαν, ἀπήντησεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ· ἀνεχώρησεν ἀφ' ἐαυτοῦ καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ἐπαρκῶς ὅτι ἡ παρ' αὐτοῦ θεραπευομένη δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην ἰατροῦ καὶ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ταξειδεύσῃ... Πῶς μὲ κυττάζεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκθαμβος;... Ἄν δὲν πιστεύης ὅτι ἀνεχώρησε, πῆγαινε νὰ βεβαιωθῆς σὺ ἡ ἰδία. Ἄνοιξε τὴν θύραν τοῦωματίου καὶ ἐξέτασε ὅπου θέλεις.

Ἡ κυρία ὑπήκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησίν του καὶ ἐγὼ τὴν ἠκολούθησα. Εἰς τὸν θαλάμον τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ἦτο μόνη ἡ Μαργαρίτα Πόρτσερ, καταγινομένη εἰς τὴν τακτοποίησιν αὐτοῦ. Οὐδεὶς εὐρίσκετο εἰς τὰ διὰ τοὺς ξένους προωρισμένα δωμάτια, οὐδεὶς εἰς τὸν θάλαμον τοῦ κληρωπιοῦ, ἄτινα πάντα ἐξητάσαμεν ἀλληλοδιαδόχως. Ἐν τούτοις ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἀνέμενε εἰς τὸν διάδρομον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξηρχόμεθα ἐκ τοῦ τελευταίουωματίου, μετὰ τὴν ἔρευναν, ἡ κυρία Κλαῦδ μοὶ εἶπε ταπεινοφῶνως:

— Μὴ φύγετε, κυρία Μίτσελσον! μὴ μ' ἐγκαταλείψητε δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Καὶ πρὶν ἢ δυνθῶ νὰ ἀπαντήσω λέξιν, ἡ κυρία ἔδραμεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ συνωμίλει μετὰ τοῦ συζύγου της.

— Τί σημαίνει τοῦτο, σὶρ Πέρσιβαλ; τῷ ἔλεγεν. Ἀπαίτῳ... δηλαδῆ, παρακαλῶ, νὰ μοὶ ἐξηγήσης τί σημαίνει τοῦτο;

— Σημαίνει, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὅτι ἡ

δεσποινίς Χαλκομβ σήμεραν τὴν πρώτην ἡσθάνθη ἀρετὰς δυνάμεις ὅπως ἐγεγρήθη καὶ διατάξῃ νὰ τὴν ἐνδύσωσι· σημαίνει, ὅτι ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας τῆς εἰς Λονδίνον μεταβάσεως τοῦ κόμητος Φόσκου διὰ τὰ μεταβῆ καὶ αὐτῇ.

— Εἰς Λονδίνον ;

— Ναί, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Λίμμεριτζ.

Ἡ κυρία Κλαῦδ ἐστράφη πρὸς ἐμέ.

— Σεῖς, κυρία Μίτσελσον, μοὶ εἶπεν, εἶδετε ἐσχάτως τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ. Εἰπέτε το εἰλικρινῶς, ὅπως ἐφάνη ὅτι ἦτο ἱκανὴ νὰ ἐπιχειρήσῃ ταξιδίδιον ;

— Ὅχι, κυρία, ἐξ ὧν ἠδυνήθη νὰ συμπεράνω.

Τότε καὶ ὁ σὶρ Πέριβαλ μοὶ ἀπέτεινεν ἀποτόμως τὸν λόγον·

— Πρὶν ἀναχωρήσῃ, εἶπε, παρετηρήσατε εἰς τὴν νοσοκόμον, ὅτι ἡ δεσποινίς ἦτο, κατὰ τὴν γνώμην σας, πολὺ καλλίτερα καὶ πολὺ ἀκμαϊότερα τὰς δυνάμεις.

— Ἐκαμα τῷ ὄντι αὐτὴν τὴν παρατήρησιν, σὶρ Πέριβαλ.

Μόλις ἤρθωσα τὰς λέξεις ταύτας, καὶ ἐκεῖνος, στραφείς ἀμέσως πρὸς τὴν κυρίαν, ἐπανελάβε :

— Τώρα σταθμίσε εὐσυνειδήτως τὰς δύο γνώμας τῆς κυρίας Μίτσελσον, τὸσον ἐκδιαμέτρου ἀντιθέτους πρὸς ἀλλήλας καὶ προσπάθησε νὰ ἐξετάσῃ λογικῶς τὴν ἀπλουστάτην αὐτὴν ὑπόθεσιν. Ἐὰν ἡ ἀδελφὴ σου δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ταξιδεύσῃ, νομίζεις ὅτι κανεὶς ἐξ ἡμῶν θὰ τὴν ἀφινε ν' ἀναχωρήσῃ ; Ἐχει πλησίον της διὰ νὰ τὴν προσέχουν τρία ἄτομα καταλληλότατα, τὸν Φόσκον, τὴν θεῖαν σου καὶ τὴν κυρίαν Ριούμπελ, ἧτις ἀνεχώρησαν ἐπίτηδες μετ' αὐτῶν. Ἐναύλωσαν χθὲς ἰδιαιτέρον διαμέρισμα ἐν τῇ ἀμαξοστοιχίᾳ, τὸ ἐν δὲ τῶν ἐδωλίων μετεσκευάσθη εἰς κλίνην δι' αὐτὴν, ἐν ἣ περιπτώσει ἠθέληεν αἰσθῆθαι ἑαυτὴν κεκηκυῖαν. Σήμερον ὁ Φόσκος καὶ ἡ κυρία Ριούμπελ μέλλουσι νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὴν εἰς Κώμπερλανδ.

— Καὶ διατί πηγαίνει ἡ Μαριάννα εἰς Λίμμεριτζ ; διατί μὲ ἀφίνει ἐδῶ μόνην ; εἶπεν ἡ κυρία Κλαῦδ διακόπτουσα τὸν σύζυγόν της.

— Διότι ὁ θεὸς σου δὲν θέλει νὰ σὲ δεχθῇ εἰμὴ ἀφοῦ συνομιλήσῃ μετὰ τῆς ἀδελφῆς σου, ἀπήντησεν ὁ σὶρ Πέριβαλ. Ἐλησμόνησες λοιπὸν τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔλαβες παρ' αὐτοῦ εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀσθενείας της ; Σοὺ τὴν ἔδειξαν καὶ τὴν ἀνέγνωσες μὲ τὰ μάτια σου· πρέπει νὰ τὴν ἐνθυμῆσαι !

— Τὴν ἐνθυμοῦμαι.

— Τότε διατί ἐκπλήττεσαι, ἐπειδὴ σὲ ἀφηνεῖς ἐδῶ μόνην ; Ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς Λίμμεριτζ· ἐπομένως ἡ Μαριάννα μετέβη ἐκεῖ, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν συγκάταξιν τοῦ θεοῦ σου καὶ διαπραγματευθῇ τοὺς ὄρους, οὓς ἐννοεῖ αὐτὸς νὰ ἐπιβάλλῃ...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ταλαιπώρου κυρίας Κλαῦδ ἐπλήσθησαν δακρύων.

— Ἡ Μαριάννα, εἶπε, ποτὲ δὲν ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ...

— Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ ἤρχετο, προσέθηκεν ὁ σὶρ Πέριβαλ, ἐὰν δὲν ἐφοβείτο διὰ σὲ καὶ δι' αὐτὴν. Βίβραρον ὅτι

θὰ προσεπάθῃς νὰ τὴν ἐμποδίσῃς, ὅτι θὰ τὴν ἐλύπεις διὰ τῶν δακρύων σου. Ἐχεις ἄλλας παρατηρήσεις νὰ μοὺ κάμῃς ; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύνασαι νὰ καταβῆς καὶ νὰ μοὶ ἀποτείνῃς ὅσας ἐρωτήσεις θέλεις εἰς τὸ ἐστιατόριον... Αὐτὴ ἡ ταραχὴ μὲ στενοχωρεῖ οὐκ ὀλίγον καὶ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ πῶ ἕν ποτήριον οἴνου.

Ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθε διὰ μιᾶς.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραδόξου ταύτης συνδιαλέξεως τὸ ἦθος τοῦ σὶρ Πέριβαλ ἦτο πᾶν ἄλλο ἢ σύνθησις. Ἐνίστε ἐφάνητο τεταραγμένος καὶ κατεχόμενος ὑπὸ νευρικῆς ἐξάψεως ὅσον καὶ ἡ σύζυγός του. Οὐδέποτε ὑπέθεσα ὅτι εἶχεν ὑγιάν τὸσον ἀκροσφαλῆ καὶ ἀπάθειαν τὸσον ἐπίπλαστον καὶ τὸσον εὐκόλως διαψευδομένην.

Ἡθέλησα νὰ παρακινήσω τὴν κυρίαν Κλαῦδ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀλλ' αἱ προσπάθειά μου ἀπέβησαν ἄκαρποι. Ἀπέμεινεν εἰς τὸν διαδρόμον ἰσταμένη ὡς γυνή, ἧς τὸ λογικὸν κατέλαβεν αἰφνίδιος τρόμος.

— Κάτι θὰ συνέβῃ! εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ! ἔλεγεν.

— Ἐνθυμηθῆτε, κυρία, ὅποιον θυμαπτόν θάρρος ἔδειξεν ἡ δεσποινίς Χαλκομβ, τῇ εἰς νὰ τὴν πρᾶνω. Πιθανόν νὰ ἐπεχείρησε πρᾶγμα παράτολμον, τὸ ὅποιον ἄλλαι γυναῖκες δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ πράξωσιν. Ἐλπίζω καὶ πιστεύω, ὅτι οὐδὲν κακὸν συνέβῃ... Αὐτὴ εἰλικρινῶς εἶνε ἡ πεποίθησίς μου.

— Πρέπει ν' ἀκολουθήσω τὴν Μαριάνναν, εἶπεν ἡ κυρία μὲ τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν τρόμου. Ὅπου ὑπῆγεν αὐτὴ πρέπει νὰ ὑπάγω καὶ ἐγώ, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ ἰδίως ὅμμασιν ὅτι ζῆ καὶ ὑγιαίνει. Ἐλθετε ἄς κατέλθωμεν ὁμοῦ νὰ εὐρώμεν τὸν σὶρ Πέριβαλ.

Ἐδίστασα, φοβουμένη μὴ ἡ παρουσία μου ἦτο ἀνάρμοστος, προσεπάθησα δὲ νὰ παραστήσω τὴν ἰδέαν μου ταύτην εἰς τὴν κυρίαν, πλὴν αὐτὴ δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀκούσῃ. Προσεκολλήθη ἐπάνω μου τοιοῦτοτρόπως, ὥστε μὲ ἠνάγκασε νὰ κατέλθωμεν ὁμοῦ καὶ μὲ ὅλας τὰς ὀλίγας δυνάμεις ὅσας τῇ ἀπέμενον μ' ἔσφιγγεν ὅτε ἦνοιξα τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου.

Ὁ σὶρ Πέριβαλ ἐκάθητο παρὰ τὴν τράπεζαν ἔχων πρὸ αὐτοῦ φιάλην οἴνου, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσερχόμεθα, προσήγγιζε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὸ ἐρόφα ἀπνευστί. Βλέπουσα ὅτι ἐνῶ ἀπέθετε τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐξηκόντιζε κατ' ἐμοῦ βλέμμα ὀργίλον, ἠθέλησα νὰ δικαιολογήσω τὴν τυχαίαν καὶ ἀκούσιον παρουσίαν μου.

— Μὴ τυχὸν ὑποθέτετε ὅτι ἔχομεν ἐδῶ μυστικά ; εἶπε διακόπτων με τραχέως ὄχι, δὲν ὑπάρχουν μυστικά, δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ κρύψωμεν οὔτε εἰς σέ, οὔτε εἰς κανένα.

Καὶ ἀφοῦ ἐπρόφρασε τοὺς παραδόξους τούτους λόγους ὑψηλῇ τῇ φωνῇ καὶ μὲ αὐστηρὸν τόνον, ἔχυσεν ἐκ νέου οἶνον εἰς τὸ ποτήριόν του καὶ ἠρώτησε τὴν κυρίαν Κλαῦδ τί ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ.

— Ἄν ἡ ἀδελφὴ μου εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ ταξιδεύσῃ, καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι εἰς κατάστασιν, ἀπήντησεν ἡ κυρία μετ' εὐσταθείας, οἷαν οὐδέποτε πρότερον εἶχε δεῖξει. Ἦλθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ λάβῃς ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνησυχίαν ἣν μοὶ προξενεῖ ἡ ἀπουσία τῆς Μαριάννας καὶ νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ τὴν ἀκολουθήσω, χωρὶς νὰ βραδύνω περισσότερο, διὰ τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἧτις ἀναχωρεῖ τώρα τὸ ἀπόγευμα.

— Περιμένε ἕως αὔριον τὸ πρῶτ, ἀπήντησεν ὁ σὶρ Πέριβαλ. Ἐὰν ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ δὲν περιέλθῃ εἰς γνώσιν σου τι δυνάμενον νὰ τροποποιήσῃ τὴν ἀπόφασίν σου εἰσαι ἐλευθέρω νὰ ἀπέλθῃς. Ἐπειδὴ δὲ ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ ἐπέλθῃ τίποτε, θὰ εἰδοποιήσω τὸν Φόσκον διὰ τοῦ ἀποφεινοῦ ταχυδρομίου.

Καὶ ἐπρόφρασε τὰς λέξεις ταύτας κρατῶν ὑψωμένον τὸ ποτήριον ἀντικρὺ τῶν κηρίων καὶ παρατηρῶν τὸν περιεχόμενον εἰς αὐτὸν οἶνον, ἀντὶ νὰ παρατηρῇ τὴν κυρίαν Κλαῦδ. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ διαλόγου οὐδ' ἀπαῖξ ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς βλέμμα. Συμπεριφορὰ τὸσον ἀλλόκοτος δι' εὐπατριδίην ὡς αὐτός, δὲν δύναιμι ν' ἀρνηθῶ ὅτι μοὶ ἐνεποίησεν ὀδυνηροτάτην ἐντύπωσιν.

— Πρὸς τί θὰ γράψῃς εἰς τὸν κόμητα Φόσκον; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κλαῦδ ἀρκούντως ἐκπληκτος.

— Διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσω ὅτι θὰ φθάσῃς μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς μεσημβρίας, ἀπήντησεν ὁ σὶρ Πέριβαλ. Ἀποβιβαζομένη εἰς Λονδίνον θὰ τὸν εὕρῃς εἰς τὸν σταθμὸν καὶ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ νὰ διανυκτερεύσῃς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας σου, εἰς *Sair - Tzars - Road*.

Ἡ ἐπὶ τοῦ βραχιονός μου ἐρειδομένη χεὶρ τῆς κυρίας Κλαῦδ ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἐπαισθητῶς. Διατί ἄρα γε ; δὲν ἤξευρα τί νὰ ὑποθέσω.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς περιμένῃ ὁ κόμης Φόσκος, εἶπε. Προτιμῶ νὰ μὴ σταματήσω εἰς Λονδίνον.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀναγκαῖον. Δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς διὰ μιᾶς ὀλόκληρον τὸ ταξιδίδιον μέχρι Κώμπερλανδ. Πρέπει νὰ διανυκτερεύσῃς εἰς Λονδίνον, δὲν ἐπιθυμῶ δὲ νὰ ὑπάγῃς εἰς διανυκτερεύσῃς εἰς κανὲν ξενοδοχεῖον. Ὁ Φόσκος προσεφέρθη εἰς τὸν θεῖόν σου νὰ σὲ φιλοξενήσῃ ὅταν ἠθελῇς διέλθῃς ἐκ Λονδίνου, ὁ δὲ θεὸς σου ἀπεδέχθη τὴν τοιαύτην πρότασιν. Κύτταξε, ἰδοὺ αὐτὴ εἶνε ἐπιστολὴ του, ἀπευθυνομένη πρὸς σέ. Ἐλησμόνησα νὰ σοὶ τὴν ἐγχειρίσω ἀπὸ τὸ πρῶτ. Ἀνάγνωσέ την διὰ νὰ ἴδῃς τί λέγει ὁ κηδεμῶν σου.

Ἡ κυρία Κλαῦδ παρετήρησε πρὸς στιγμὴν τὴν ἐπιστολήν, εἶτα δὲ δίδουσα αὐτὴν πρὸς ἐμέ ;

— Ἀναγνώσατε, μοὶ εἶπε μετ' ἀσθενοῦς φωνῆς. Δὲν εἰξέρω τί ἔχω, ἀλλὰ μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν ἀναγνώσω.

Τὸ γραμματίον περιεῖχε τέσσαρας μόννας γραμμᾶς, ἦτο δὲ συντεταγμένον τὸσον ἀμελῶς καὶ λακωνικῶς, ὥστε μοὶ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν. Ἄν ἡ μνήμη δὲν μὲ

ἀπατᾷ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἦτο ὡς ἐξῆς:

Ἀγαπητὴ Λαύρα,

Ἐβαρεστήθητε νὰ ἐλθῆτε ὁπόταν σᾶς καταίβῃ τὸ μυστὸ. Χωρίζετε τὸ ταξιδιὸν σας εἰς δύο, καταλύουσα ἐν Λονδίῳ παρὰ τῆς θείας σας. Εἶμαι καταλυημένος διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀγαπητῆς Μαρίας.

Ὁ ἀγαπῶν σας πάντοτε.

— Προτιμῶ νὰ μὴ ὑπάγω ἂν πρόκειται νὰ διανυκτερεύσω εἰς Λονδίον! εἶπεν αἰφνης ἡ κυρία πρὶν ἄποτελειώσω τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ γραμματίου, ὅσον βραχὺ καὶ ἂν ἦτο. Μὴ γράψῃς εἰς τὸν κόμητα Φόσκον! . . . σὲ παρακαλῶ, μὴ τοῦ γράψῃς!

Ὁ σὶρ Πέριβαλ ἐγέμισε καὶ ἄλλο ποτήριον, κράτων τὴν φιάλην μὲ χεῖρα τὸσον τεταραγμένην, ὥστε ἔχυσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μέρος τοῦ περιεχομένου αὐτῆς.

— Δὲν εἰδέω τί κάμνω, ὡς νὰ μὴ ἔβλεπα καθόλου! . . . ἐψιθύρισε μετὰ παραδόξου τόνου.

Ἦψωσε τὸ ποτήριόν του, ἐγέμισεν αὐτὸ ἐκ νέου καὶ πάλιν τὸ ἐρόφησεν ἀπνευστί. Ἦρχισε νὰ φοβῶμαι, πτόηθεῖσα ἐκ τῆς ἐκφράσεως τῆς μορφῆς καὶ τῶν κινήσεων του, μήπως ὁ οἶνος τῷ ταράξῃ τὰς φρένας.

— Σὲ ἱκετεύω, μὴ γράψῃς εἰς τὸν κόμητα Φόσκον! ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Κλάυδ μετὰ πλείονος ζέσεως.

— Καὶ διατί ὄχι; εἶμαι περιεργος νὰ τὸ μάθω! ἀνέκραξεν ὁ σὶρ Πέριβαλ μετ' αἰφνιδίου ἐκκρήξεως ὀργῆς, ἥτις ἐνεποίησε τρόμον εἰς ἀμφοτέρας ἡμᾶς. Ποῦ καλλίτερα δύνασαι νὰ διέλθῃς τὴν νύκτα ἐν Λονδίῳ, εἰμὴ ἐκεῖ ὅπου ὁ θεὸς σου ἐπιθυμεῖ νὰ διαμείνῃς, τουτέστι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας σου; Ἐρώτησε περὶ τούτου καὶ τὴν κυρίαν Μίσελσον.

Τὸ προτεινόμενον εἰς τὴν κυρίαν ἦτο ἀναντιρρήτως τὸ ὀρθότερον καὶ τὸ μάλιστα ἐμπρέπον, ὥστε οὐδεμίαν παρατήρησιν εὔρισκον ν' ἀντιτάξω. Οἰκιδῆποτε καὶ ἂν ἦσαν ὑπὸ ἄλλην ἐποψιν αἱ συμπάθειαι μου πρὸς τὴν κυρίαν Κλάυδ, δὲν ἠδυνάμην νὰ συμμερισθῶ τὴν ἀδικον αὐτῆς κατὰ τοῦ κόμητος καταφορὰν. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχα συναντήσῃ κυρίαν τῆς θέσεως καὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ἐκδηλοῦσα περὶ τῶν ξένων ιδέας τὸσον δυσμενεῖς καὶ ἀλόγους. Οὔτε τὸ γραμματίον τοῦ θεοῦ τῆς, οὔτε ἡ αὐθόρμητος ἀνυπομονησία ἐφαίνοντο ἐμποιοῦντα εἰς αὐτὴν τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν. Ἐπέμενεν εἰς τὴν ἀρνησίν τῆς νὰ μὴ διανυκτερεύσῃ ἐν Λονδίῳ, ἐξηκολούθει δὲ καθικετεύουσα τὸν σύζυγόν τῆς νὰ μὴ γράψῃ πρὸς τὸν κόμητα.

— Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν! εἶπεν ὁ σὶρ Πέριβαλ στρέφων τὰ νῶτα μὲ τρόπον ἀρκετὰ βράνασον. Ἄν δὲν ἔχῃς ἀρκετὴν φρόνησιν, ὥστε νὰ γινώσκῃς νὰ διακρίνῃς τί σοὶ ἀρμόζει καλλίτερον, πρέπει κάποιος ἄλλος νὰ σκέπτηται περὶ τούτου διὰ λογαριασμὸν σου. Τὸ ταξιδιὸν σου εἶνε ἀποφασισμένον· οὐδεὶς πλέον λόγος περὶ αὐτοῦ. Ἄλλο δὲν σοὺ ζητοῦν παρὰ νὰ πράξῃς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον καὶ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐπραξε, δίδουσα τὸ παράδειγμα.

— Ἡ Μαρίας! ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Κλάυδ μετὰ προφανοῦς ταραχῆς· ἡ Μαρίας νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος, Φόσκου! . . .

— Ναί, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Φόσκου. Ἐσταμάτησεν εἰς Λονδίον διὰ νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὸ ταξιδιὸν τῆς διὰ μίαν, ἄλλο δὲν ἔχεις νὰ πράξῃς εἰμὴ ὅτι ἔπραξεν ἐκεῖνη, ὑπακούουσα εἰς τὰς ὀδηγίας τοῦ θεοῦ σου. Ὁ ἀναπαυθῆς αὔριον τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φόσκου, διὰ νὰ μὴ ἐκτελέσῃς διὰ μίαν ταξιδιὸν τὸσον μακρὸν καὶ ἐπίπονον, ὅπως ἔπραξε καὶ ἡ ἀδελφὴ σου . . . Μὴ προβάλλῃς τώρα ἄλλας ἀντιρρήσεις! Μὴ μὲ κάμῃς νὰ μετανοήσω διότι σοῦ ἔδωσα τὴν ἀδειαν! . . .

Καὶ ἐγερθεὶς διὰ μίαν ἐξῆλθεν εἰς τὸ ἀνδρῶν διὰ τινος τῶν ἀνοικτῶν θυρῶν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κυρία, νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι δὲν εἶνε σωστὸν νὰ περιμείνητε ἐδῶ τὴν ἐπάνοδον τοῦ σὶρ Πέριβαλ, τῆ εἶπα. Φοβοῦμαι μήπως εἶνε ἐξημμένος ἐκ τοῦ οἴνου.

Καταβεβλημένη καὶ περιφροντικὴ συγκατένευσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ἐστιατορίου.

Ἀποῦ ἀνήλθομεν σῶμαι καὶ ἀβλαβεῖς, κατέβαλα πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ καταπραῦνω τὴν ταραχὴν τῆς κυρίας. Ὑπέμνησα εἰς αὐτὴν ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ κυρίου Φαίρλη, τὸσον ἡ ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ὅσον καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν, ἐξουσιοδότησαν ἀναμφίβως καὶ καθίστων μάλιστα ἀναγκαῖον θάσσον ἢ βράδιον τὸν παραδεδεγμένον ἤδη τρόπον τοῦ ταξιδίου. Ἐπίστη καὶ ἀνεγνώρισεν ἀφ' ἑαυτῆς ὅτι, τὸσον ἡ μία ὅσον καὶ ἡ ἄλλη τῶν δύο ῥηθεισῶν ἐπιστολῶν συνεφώνουν πληρέστατα μὲ τὸν ἰδιότροπον χαρακτῆρα τοῦ θεοῦ τῆς· ἀλλ' οἱ φόβοι τῆς περὶ τῆς τύχης τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ καὶ ὁ ἀνεξήγητος τρόμος, ὃν τῆ ἐνέπνευεν ἡ ἰδέα τοῦ νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς Λονδίον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆ κατοικομένη παρὰ τοῦ κόμητος, κατέστρεψεν ὅλον τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ὀρθῶν παρατηρήσεών μου. Ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ διαμαρτυρηθῶ κατὰ τῆς κακῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἐφαίνετο ἐμπνεύσας εἰς τὴν κυρίαν Κλάυδ ὁ κόμης, τοῦτο δὲ ἐπραξε μετ' ὅλου τοῦ ἀκαιτουμένου σεβασμοῦ.

— Ὅτὰ μὲ συγχωρήσητε, κυρία, διὰ τὸ θάρρος τὸ ὅποιον ἔλαβα, εἶπα τελειώνουσα, ἀλλὰ γνωρίζετε τὸ ῥητὸν τῆς Γραφῆς: «Ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γνωσθήσεται». Διὰ τῆς ἀδιαπτώτου ἀγαθότητος καὶ τῆς μερίμνης ἣν ὁ κόμης ἐδείξεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀσθενείας τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἐγένετο ἄξιος πάσης τῆς ὑπολήψεως ἡμῶν. Καὶ αὐτὴ ἡ σοβαρὰ παρεξήγησις, ἡ ἐπελθούσα μεταξὺ τοῦ κυρίου κόμητος καὶ τοῦ ἱατροῦ Δάουσον, δέον ν' ἀποδοθῇ μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν ἀνησυχίαν ἣν ἠσθάνετο διὰ τὴν κατάστασιν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ.

— Ποῖα παρεξήγησις; ἠρώτησεν ἡ κυρία Κλάυδ μετ' ἐνδιαφέροντος.

Τῆ ἀνεκοίνωσα τότε τὰς δυσἀρέστους περιστάσεις συνεπειᾶ τῶν ὁποίων ὁ κύριος Δάουσον ἀπεσύρθη τῆς θεραπείας, ὁμι-

λοῦσα τοσοῦτ' ἄλλο εὐχαρίστως, ὅσον ἀπεδοκίμαζον ἐνδομύχως τὸν σὶρ Πέριβαλ διὰ τὴν ἐπιμονὴν μετ' ἧς ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τῆς κυρίας Κλάυδ, καθὰ εἶχε πράξει ἐπὶ παρουσίᾳ μου, πάντα τὰ συμβάντα κατ' ἐκείνην τὴν περίστασιν.

Ἡ κυρία Κλάυδ ἠγέρθη σφόδρα τεθλιμμένη καὶ τεταραγμένη ἐκ τῶν ἀποκαλύψεών μου, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον.

— Εἶνε χειρότερον, χειρότερον πολὺ ἀφ' ὅ, τι ἐσκεπτόμην! ἔλεγε περιπατοῦσα ἐντὸς τοῦ δωματίου μὲ ὄλας τὰς ἐνδείξεις σφοδρότατης ταραχῆς. Ὁ κόμης ἐγίνωσκε καλλίστα ὅτι ὁ κύριος Δάουσον δὲν θὰ συγκατετίθετό ποτε εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῆς Μαρίας. Λοιπὸν ἐπίτηδες προσέβαλε τὸν ἱατρὸν διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ πύργου!

— Ὡ κυρία! κυρία! ἀνέκραξα ἐπιληκτικῶς.

— Κυρία Μίσελσον, ἐξηκολούθησε μὲ τόνον φωνῆς βίαιον, τίποτε πλέον δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ πεισθῶ ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου εὐρίσκειται ἐξ οἰκείας θελήσεως, καὶ ἐν πλήρει ἐξασκήσει τῆς ἐλευθερίας τῆς, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ἡ φρίκη ἦν μοι ἐμπνέει εἶνε τοιαύτη, ὥστε οὐδεμία διαταγὴ τοῦ σὶρ Πέριβαλ, οὐδεμία ἐπιστολὴ τοῦ θεοῦ μου θὰ μ' ἐξηνάγκαζεν, ἂν ὤφειλον νὰ συμβουλευθῶ τὸ ἐνδόμυχόν μου αἰσθημα, νὰ παρακαθῆσω εἰς τὴν τραπέζαν αὐτοῦ, νὰ φάγω, νὰ πῶ, νὰ κοιμηθῶ ὑπὸ τὴν στέγην του. Ἄλλ' ἡ ἀνέκφραστος ἀνησυχία, ἣν αἰσθάνομαι περὶ τῆς Μαρίας, μ' ἐνθαρρύνει νὰ τὴν παρακολουθῆσω ὅπουδῆποτε. . . καὶ εἰς αὐτὴν ἔστω τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Φόσκου.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἐθεώρησα πρέπον νὰ τῆ ἀνακοινώσω ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ βεβαίως εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς Κώμπερλανδ, καθ' ἧς ὀδηγίας ἔδωκεν ἡμῖν ὁ σὶρ Πέριβαλ.

— Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸ πιστεύω, ἀπήνησεν ἡ κυρία, καὶ φοβοῦμαι ὅτι εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος. Ἄν ἀπατώμαι, ἂν πράγματι ἀνεχώρησε εἰς Λίμμεριτζ, ἀπόφασιν ἔχω νὰ μὴ διέλθω τὴν νύκτα τῆς αὔριον ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ κόμητος Φόσκου. Μία τῶν προσφιλεστάτων φίλων μου, ἡ μόνη ἣν ἔχω εἰς τὸν κόσμον μετὰ τὴν ἀδελφὴν μου, κατοικεῖ εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Λονδίνου. Μὰς ἠκούσατε ἄλλοτε ἐμὲ καὶ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ποιούμενας λόγον περὶ τῆς κυρίας Βέζεϋ; Σκοπεῖω νὰ γράψω πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μοὶ παραχωρήσῃ μίαν κλίνην εἰς τὴν κατοικίαν τῆς. Δὲν εἰδέω πῶς θὰ καταρθώσω νὰ φθάσω μέχρις αὐτῆς, δὲν ἠξέω τίνι τρόπῳ θὰ δυνηθῶ ν' ἀποφύγω τὸν κόμητα, ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀδελφὴ μου ἀναχωρήσῃ εἰς Κώμπερλανδ θὰ εὐρὼ μέσον νὰ δυνηθῶ νὰ καταφύγω καὶ ἐγὼ πλησίον τῆς. Τὸ μόνον ὅπερ ζητῶ νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε εἶναι ὅτι ἡ πρὸς τὴν κυρίαν Βέζεϋ ἐπιστολὴ μου θὰ πεμφθῇ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς Λονδίον, ἐπίσης ἀσφαλῶς ὅσον καὶ ἡ τοῦ σὶρ Πέριβαλ πρὸς τὸν κόμητα Φόσκον. Ἐχω πολλοὺς καὶ ἰσχυροὺς λόγους νὰ μὴ ἐμπιστευθῶ αὐτὴν

εἰς τὸ ἐν τῷ ἰσογείῳ εὐρισκόμενον γραμματοκιβώτιον. Ἐχέτε διαθέσιν νὰ τηρήσθε μυστικὸν τὸ τοιοῦτο καὶ νὰ μοὶ παρασχητε τὴν συνδρομὴν σας; Εἶνε ἡ τελευταία ἰσως ὑπηρεσία ἣν ζητῶ παρ' ὑμῶν.

Ἐδίστασα, διότι ἐθεώρουν πάντα ταῦτα παράδοξα, ἡσθάνομην ἀόριστον τινα φόβον μήπως τὸ λογικὸν τῆς κυρίας εἶχε ταραχθῆ ὀλίγον τι ἐκ τῶν προσφάτων θλίψεων καὶ παθημάτων. Οὐχ ἦττον μὲ ὄλον τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχον συγκατένευσα ἐπὶ τέλους. Ἄν ἡ ἐπιστολὴ ἀπηυθύνετο εἰς ἄτομον ξένον, τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἦτο γνωστὸν εἰς ἐμὲ ὅπως ἦτο ἡ κυρία Βέζευ, περὶ τῆς πολλάκις ἤκουσα νὰ γίνηται λόγος, θ' ἀπεποιούμην.

Ἀναλογιζομένη τὰ κατόπιν συμβάντα, εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διότι δὲν ἠναντιώθη οὐδ' εἰς ἐκείνην, οὐδ' εἰς καμμίαν ἄλλην τῶν θελήσων τῆς κυρίας Κλαῦδ, κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς ἐν Μπλάκ-ούάτερ Πάρκ διαμονῆς της.

Ἐργάστῃ ἡ ἐπιστολὴ καὶ μοὶ ἐνεχειρίσθη, τὴν παρέδωκα δὲ ἰδιοχειρῶς εἰς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον τοῦ χωρίου τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ καθ' ὄλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας δὲν ἐθεάθη ποσῶς.

Κατεκλήθη κατὰ ῥητὴν διαταγὴν τῆς κυρίας Κλαῦδ εἰς τὸ παρακείμενον τοῦ κοιτῶνος αὐτῆς δωμάτιον, ἡ δὲ μεσολαβοῦσα μεταξὺ τῶν δύο θύρα εἰμειν ἀνοικτὴ. Ἡ ἐν τῷ πύργῳ ἐπικρατοῦσα ἐρήμωσις καὶ ἡ σιγὴ εἶχε τι τόσον τὸ παράδοξον καὶ τὸ φοβερόν, ὥστε, τὸ ἐπ' ἐμοί, τὰ μέγιστα κῆ-χαιριστούμην, διότι κάποιος ἔμενε πλησίον μου. Ἡ κυρία εἰμειν ἀγρυπνος μέχρι ὥρας προκεχωρηκυίας, καταγινομένη ν' ἀναγινώσκῃ ἐπιστολάς, ἄς κατόπιν ἔκαι, καὶ νὰ ἐξάγῃ ἐκ τῶν ἐρουράων καὶ κιβωτίων της μυρία μικρὰ ἀντικείμενα, ἄτινα εἶχόν τινα σημασίαν δι' αὐτήν, ὡς νὰ μὴ ἐσκόπει πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Μπλάκ-ούάτερ-Πάρκ. Ὅτε τέλος κατεκλήθη, ὁ ὕπνος της μοὶ ἐφάνη πολὺ τεταραγμένος. Ἐπανειλημμένως τὴν ἡκουσα θηροῦσαν καθ' ὕπνου, μίαν φορὰν μάλιστα τόσον δυνατὰ, ὥστε ἀφυπνίσθη. Οἰκιδῆποτε ὅμως καὶ ἂν εἶναι τὰ βασανίζοντα αὐτὴν ὄνειρα, δὲν ἐθεώρησε καλὸν νὰ μοὶ τ' ἀνακοινώσῃ. Ἴσως ἐν τῇ θέσει μου δὲν εἶχον κανὲν δικαίωμα νὰ προσδοκῶ τοιαύτην ἐμπιστευτικὴν ἀνακοίνωσιν· ἀλλ' ἀδιάφορον, οὐχ ἦττον ἡσθάνομην μεγάλην συμπάθειαν βλέπουσα τὴν θλίψιν της, συμπάθειαν εἰλικρινῆ καὶ ἐνδόμυχον καὶ ἐνδι-αφέρων ζωηρόν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπρά. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μετὰ τὸ πρόγευμα ἀνῆλθεν, ὅπως μὰς εἰδοποιήσῃ ὅτι ἡ ἀμαξία θὰ εὐρίσκετο πρὸ τοῦ πυλῶνος τὴν μεσημβρίαν παρὰ τέταρτον, ἐπειδὴ ἡ εἰς Λονδίνον ἀναχωροῦσα ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτα εἴκοσι λεπτὰ βραδύτερον εἰς τὸν σταθμόν. Εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Κλαῦδ ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἐξέλθῃ, προσέθηκεν ὅμως ὅτι ἤλπιζε νὰ ἐπιστρέψῃ πρὶν αὐτὴ ἀναχωρήσῃ. Ἐὰν ἀπρόοπτοντι περιστατικὸν ἤθελε τὸν κωλύσει, ἐγὼ ὄφειλον νὰ συνοδεύσω τὴν κυρίαν με-χρὶ τοῦ σταθμοῦ, φροντίζουσα νὰ φθάσωμεν

αὐτόθι πρὸ τῆς διαβάσεως τῆς ἀμαξοστοι-χίας. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μοὶ ἔδωκε τὰς ὀδηγίας του μετὰ πολλῆς σπουδῆς, καθ' ὄλον δὲ τὸ διάστημα, καθ' ὃ μοὶ ὠμίλει, περιεφέροτο ἀτάκτως τῆδε κακεῖσε ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ἡ κυρία προσεκτικῶς παρηκολούθει τὰ κινήματά του διὰ τοῦ βλέμ-ματος, ἐνῶ αὐτὸς ἀπεναντίας οὐδὲως προσεῖχεν εἰς αὐτήν.

Ἡ κυρία ἔλαβε τὸν λόγον ἀφοῦ αὐτὸς ἐτελείωσε, τὸν ἐσταμάτησε διὰ νεύματος τῆς χειρὸς, ἐνῶ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν θύραν.

— Δὲν θὰ σὲ ἴδω πλέον, τῷ εἶπε μὲ ὕφος λίαν ἐμφαντικόν. Ἀποχωρίζομεθα, καὶ ἴσως ὁ χωρισμὸς μας αὐτὸς ἔσται αἰώ-νιος. Ἀποφασίζεις, Πέρσιβαλ, νὰ μὲ συγχο-ρήσῃς ἐκ καρδίας ὅπως σὲ συγχωρῶ ἐγώ; Ἡ ὄψις τοῦ συζύγου της ἐγένετο φο-βερά, πελιδνῆ. Ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ μετώπου του ἀνέθρωσκον χονδραὶ σταγόνες ἰδρω-τος, ἄς ἀπέμασεν.

— Θὰ ἐπιστρέψω! εἶπεν.

Καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν θύραν, ὡς ἐὰν οἱ ἀποχαιρετισμοὶ τῆς συζυγοῦ του ἀπεδίω-κον αὐτὸν τῆς αἰθούσης.

Οὐδέποτε ἡσθάνθη κλίσιν πολλὴν πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ, ἀλλ' ὁ τρόπος μεθ' οὗ ἀφῆκε τὴν σύζυγόν του μ' ἔκαμε σχεδὸν νὰ αἰσχυρθῶ, διότι ἔφαγον τὸν ἄρτον του καὶ ἐκοιμήθη ὑπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας του. Προσεπάθησε νὰ εἶπω λέξεις τινάς, τοῦλάχιστον χριστιανικῆς παρηγορίας πρὸς τὴν ταλαίπωρον σύζυγόν του, ἀλλ' ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς φυσιογνωμίας της, ἐνῶ παρη-κολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὸν σύζυγόν της κλείοντα τὴν θύραν, ὑπῆρχε τι, τὸ ὅ-ποιον μ' ἔκαμε ν' ἀλλάξω γνώμην καὶ νὰ τηροῦσα σιγὴν.

Κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας. Καθὰ προεῖδεν ἡ κυρία, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν ἐφάνη. Τὸν ἀνεμίναμεν μέχρι τῆς τελευ-ταίας στιγμῆς, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ.

Καμμία πραγματικὴ εὐθύνη δὲν μὲ ἐπε-εβάρυνε καὶ ὁμῶς δὲν ἤμην ἐντελῶς ἡσυχος.

— Μεταβαίνετε εἰς Λονδίνον ὅπως διό-λου οἰκειοθελῶς καὶ ἐλευθέρως; ἠρώτησα τὴν κυρίαν Κλαῦδ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξία διήρχετο τὸν ἐξωτερικὸν πυλῶνα.

— Θὰ μετέβαινον ὅπου δήποτε, ἀπῆν-τησε, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἀνησυχίαν, ἣτις μὲ βασανίζει αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Καὶ ἐγὼ ἐπὶ τέλους εἶχον ἀρχίσει νὰ αἰσθάνωμαι ἀνησυχίαν περὶ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Ἀπετόλμησα νὰ τὴν πα-ρακαλέσω νὰ μοὶ γράψῃ δύο λέξεις, ἂν ἐν Λονδίῳ εὐρίσκει τὰ πράγματα εἰς καλλι-τέραν κατάστασιν.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κυρία Μίτσεσον, ἀπῆντησεν.

— Ὅλοι ἔχομεν τὰ βασανὰ μας, κυ-ρία, τῇ εἶπον, βλέπουσα αὐτὴν σιωπηλὴν καὶ σκεπτικὴν μετὰ τὴν δοθεῖσάν μοι ὑ-πόσχεσιν.

Ἄλλὰ δὲν ἔτυχον ἀπαντήσεως. Ἐφαί-νετο πολὺ βεβουλισμένη εἰς τοὺς διαλογι-σμούς της καὶ δὲν προσεῖχεν εἰς τοὺς λό-γους μου.

— Νομίζω, τῇ εἶπον μετὰ διάλειμμα σιγῆς, ὅτι ἐκοιμήθητε πολὺ κακὰ ἀπόψε.

— Ναί, ἀπῆντησεν, εἶδα τρομακτικὰ ὄνειρα.

— Ἀληθινὰ, κυρία; . . .

Ἐνόμιζον ὅτι θὰ μοὶ διηγεῖτο τὰ ὄνει-ρά της, πλην ἠπατήθη. Ἀνέλαβε τὸν λό-γον μόνον μετ' ὀλίγον, διὰ νὰ μοὶ ἀπο-τείνῃ τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν:

— Ἐδώσατε σεὶς ἰδιοχειρῶς εἰς τὸ τα-χυδρομεῖον τὴν πρὸς τὴν κυρίαν Βέζευ ἐ-πιστολήν μου;

— Μάλιστα, κυρία.

— Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν εἶπε χθὲς ὅτι ὁ κόμης Φόσκος θὰ μὲ ἀναμένη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λονδίνου;

— Ναί, κυρία.

Ἐξέφερε βαθὺν στεναγμόν, ἀφοῦ ἀπῆν-τησα εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησίν της, καὶ καθ' ὄλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ὁδοῦ εἰ-μειν ἀφωνος.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμὸν δύο λεπτὰ μόλις πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς ἀμαξοστοιχίας. Ὁ συνοδεύσας ἡμᾶς κηπουρὸς ἐμερίμνησε περὶ τῶν ἀποσκευῶν, ἐνῶ ἐγὼ ἠγόραζον τὸ εἰσιτήριο. Ἐπέστρεψα πλησίον τῆς κυρίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἀντήχει ὁ συ-ριγμὸς τῆς ἀτραμαξίης. Εἶχε τὸ ἦθος ἀλ-λόκοτον, ἐστήριξε δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, ὥσανεὶ πόνος τις ἢ αἰφνιδίος τρόμος κατέβαλλε διὰ μίαν τὸ θάρος της.

— Ἦθελα νὰ ἤρχεσθε μαζί μου! μοὶ εἶπε λαμβάνουσα με ἐκ τοῦ βραχίονος, καθ' ἣν στιγμὴν τῇ ἐνεχειρίζον τὸ εἰσιτήριο.

Ἄν εἶχομεν καιρὸν, ἂν ἤθελον αἰσθανθῆ τὴν προτεραίαν ὅτι ἡσθάνομην κατ' ἐκεί-νην τὴν στιγμὴν, θὰ διέθετον οὕτω τὰ κατ' ἐμὲ, ὥστε νὰ τὴν συνοδεύσω, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρήσω τῆς ὑπη-ρεσίας τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἄλλ' ὅπως εἶ-χον τὰ πράγματα, ἡ ἐπιθυμία τῆς κυρίας μοὶ ἐξεδηλοῦτο πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν ἠδυ-νάμην νὰ τὴν ἱκανοποιήσω.

Ἐφάνη κατανοήσασα τοῦτο ἀφ' ἐαυτῆς, χωρὶς νὰ μοὶ δώσῃ καιρὸν νὰ ἐξηγηθῶ καὶ δὲν ἐξέφρασε πλέον τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μὲ ἔχῃ συνοδοιπόρον αὐτῆς. Κατ' ἐ-κείνην τὴν στιγμὴν ἡ ἀμαξοστοιχία ἐστα-μάτα εἰς τὸν σταθμόν. Ἡ κυρία ἐφιλοδώ-ρησε τὸν κηπουρόν, δοῦσα εἰς αὐτὸν μι-κρόν τι ποσὸν διὰ τὰ τέκνα του, πρὶν δὲ ἐπιβιβασθῆ μοὶ ἔτεινε, κατὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῆς καὶ ἀπέριττον συνήθειαν, τὴν χεῖ-ρά της.

— Ἐδείχθητε πάντοτε πολὺ ἀγαθὴ πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν μου, μοὶ εἶπε, καὶ μάλιστα καθ' ὃν καιρὸν ἐγὼ καὶ ἐ-κείνη δὲν ἀνεμένομεν καμμίαν φιλικὴν συν-δρομὴν. Θὰ σὰς ἐνθυμῶμαι μετ' εὐγνωμο-σύνης καθ' ὄλον τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου. Χαίρετε! εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σὰς προστα-τεύῃ πάντοτε.

Καὶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τόνου καὶ φυσιογνωμίας τοιαύτης, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐπλήσθησαν δακρύων· τὰς ἐπρόφερον ὡς νὰ μ' ἀποχαιρέτιζε διὰ παντός.

— Χαίρετε, κυρία, ἀπῆντησα, βοηθοῦσα αὐτὴν νὰνέλθῃ ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς ἀ-

μάξης και προσπαθοῦσα νὰ τὴν ἐνθαρρύνω. Ὑγιαίνετε, ἀλλ' ὁ ἀποχωρισμὸς μας ἐλπίζω ὅτι εἶνε πρόσκαιρος. Εὐχομαι ἐκ καρδίας νὰ ἐπέλθωσι καλλίτεραι ἡμέραι καὶ νὰ εὐδαιμονήσητε!

Ἔβεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐράνη φρικιώσα, ὅτε ἐκαθέσθη ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

Ὁ ὑπάλληλος ἐκλείσει τὴν θύραν.

— Πιστεύεις εἰς τὰ ὄνειρα; με ἠρώτησε ταπεινοφάνως προβάλλουσα τὴν κεφαλὴν ἐκτὸς τῆς θυρίδος. Τὰ ὄνειρά μου, κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα ἦσαν τὰ φρικωδέστατα ἐξ ὧν εἶδον. Ὁ φόβος, ὃν μοὶ ἐνέπνευσαν με κατέχει ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Πρὶν ὅμως δυνηθῶ νὰ παντῆσω ἠκούσθη ὁ συριγμὸς τῆς ἀτραμαξῆς καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν. Ἡ ὠχρὰ καὶ γαλήνιος μορφὴ τῆς κυρίας ἐστράφη πρὸς ἐμὲ διὰ τελευταίαν φοράν, ἀτειζουσα με μετ' ἐκφράσεως θλίψεως βελθείας. Μοὶ ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐκτοτε δὲν τὴν ἐπανεῖδον πλέον.

Περὶ τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν ὤραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἀπαλλαγείσα ἐπὶ τινὰ ὄραν τῶν οἰκιακῶν φροντίδων, δι' ὧν ἐπεβαρυνόμην κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας, ἀπεσύρθη μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ἀνεπαυόμην ἀναγινώσκουσα περιόδον τινὰ ἐκ τῶν διδασκῶν τοῦ συζύγου μου. Ἦτο ἡ πρώτη φορά ἐπὶ ζωῆς μου, καθ' ἣν αἱ εὐσεβεῖς καὶ παρήγοροι ἐκεῖναι φράσεις δὲν ἴσχυον νὰ ἐφεκλύσωσι τὴν προσοχὴν μου. Συμπεραίνουσα ἐκ τούτου ὅτι ἡ ἀναχωρησις τῆς κυρίας Κλαῦδ' μ' ἐτάρaxε περισσότερο ἀπ' ὅσον ὑπέθετον, ἀφῆκα τὸ βιβλίον καὶ ἐξῆλθον διὰ νὰ περιπατήσω ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸν κήπον. Δὲν εἶχον κανὲν διδόμενον νὰ πιστεύω ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εἶχεν ἤδη ἐπιστρέψει· ἐπομένως ἀνύποπτος ἐξῆλθον περιφερομένη περὶ τὸν πύργον.

Τὰ μέγιστα ὅμως ἐξεπλάγην ὅτε, κάμψασα γωνίαν τινὰ καὶ φθάσασα πλησίον τοῦ κήπου, εἶδον ἀπροσδοκῆτως καὶ ἄλλον ἄτομον. Ἦτο γυνή, βραδίχουσα βραδέως, στρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς ἐμὲ καὶ συλλέγουσα ἄνθη ἐνῶ ἐβάδιζεν.

Ὅτε εὐρέθην εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπέστασιν, με ἤκουσεν ἐκεῖνη καὶ ἐστράφη.

Τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας μου. Ἡ ἄγνωστος ἐκεῖνη ἦτο ἡ κυρία Ριοῦμπελ!

Οὔτε νὰ κινηθῶ ἠδυνάμην οὔτε νὰ λαλήσω. Προῦχώρησε πρὸς με μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆς ἀταραξίας καὶ κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρα τὰ δραπέντα ἄνθη:

— Τί νέα, κυρία; με ἠρώτησεν ὄλως γαλήνιος.

— Ἐδῶ εἴθε σεῖς! ἀνέκραξα, μάλιστα ἠδυνήθην νὰ λαλήσω. Δὲν ἀνεχωρήσατε εἰς Λονδίνον; . . .

Καὶ συνάγουσα τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος ἠδυνήθην νὰ ποτεῖνω καὶ δευτέραν ἐρώτησιν:

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ;

Ἡ κυρία Ριοῦμπελ τὴν φοράν ταύτην γελάσασα καὶ περιπαίζουσα με μοὶ ἀπήντησεν αὐτολεξεί:

— Ἡ δεσποινὴς Χάλκομβ, καθὼς καὶ ἐγώ, δὲν ἐξῆλθε καθόλου ἀπὸ τὸ Μπλάκουάτερ-Πάρκ.

Ἄμα ἤκουσα τὴν παράδοξον καὶ ἀπροσδόκητον ταύτην ἀπάντησιν, εὐθὺς οἱ λογιζομὸί μου ἐπανῆλθον εἰς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἀπεχωρίσθην τῆς κυρίας Κλαῦδ'. Οὐ μόνον πικρῶς ἤλεγξα ἐμαυτὴν, ἀλλὰ θὰ ἐδίδον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τὰς οἰκονομίας, ἃς πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχον συναθροίσει, διὰ νὰ γνωρίζω πρὸ τεσσάρων ὥρων ὅ,τι τότε μόλις ἐμάνθων.

Ἡ κυρία Ριοῦμπελ ἀνέμενε, διευθετοῦσα ἐν πάσῃ ἀταραξίᾳ τὴν ἀνθοδέσμην τῆς, τὴν ἀπάντησίν μου.

Ἐγὼ δὲ τῇ ἀληθείᾳ ἠγνόουν τί ν' ἀπαντήσω. Ἀνεμιμησκόμην πόσον ἦτο καταβεβλημένη καὶ πόσον ἐξησθενημένη ἡ ὑγεία τῆς κυρίας Κλαῦδ', ἐφοβούμην δὲ πολὺ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ θὰ ἐπέφερον εἰς αὐτὴν ἡ γνώσις τῆς ἀπελπιστικῆς εἰδήσεως ἣν ἐμάνθων. Ἐπὶ ἐν λεπτόν καὶ πλέον οἱ φόβοι οὗς ἤσθανόμην περὶ τῆς ἀτυχῆς κυρίας με ἠμπόδισαν νὰ λαλήσω. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ κυρία Ριοῦμπελ ῥίπτουσα ἐπὶ τῆς ἀνθοδέσμης τῆς λοξὸν βλέμμα:

— Ἰδοὺ κυρία, μοὶ εἶπεν, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, ὅστις ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ περιπάτου του.

Τὸν εἶδον καὶ ἐγὼ ταυτοχρόνως με αὐτὴν. Ἦρχετο πρὸς ἡμᾶς, θερίζων διὰ τοῦ μαστιγίου του τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἄνθη μετ' ἀγρίας τινὸς χαρᾶς. Ὅτε ἐπλησίασεν ἀρετὰ ὥστε νὰ μᾶς ἀναγνωρίσῃ, ἐσταμάτησεν, ἔτυψε διὰ τοῦ μαστιγίου του τὰ ὑποδήματά του καὶ ἐκάγχασε τόσον ὀξέως καὶ τόσον σφοδρῶς, ὥστε τὰ ἐπὶ τοῦ δένδρου ὑπ' ὃ ἴστατο πτηνὰ ἀπέπτησαν πτοηθέντα.

— Λοιπὸν, κυρία Μίτσελσον, μοὶ εἶπεν, ἀνεκαλύψατε ἐπὶ τέλους τὸ μυστήριον;

Δὲν ἀπήντησα· ἐστράφη τότε πρὸς τὴν κυρίαν Ριοῦμπελ.

— Πότε ἐξῆλθετε εἰς τὸν κήπον; τὴν ἠρώτησεν.

— Μόλις πρὸ ἡμισείας ὥρας. Μοὶ εἶπατε ὅτι θ' ἀνέκτων τὴν ἐλευθερίαν μου μόλις ἡ κυρία Κλαῦδ' ἤθελεν ἀναχωρησεῖ εἰς Λονδίνον.

— Καλὰ. Δὲν σᾶς ἐπέπληξα· ἀπλῶς σᾶς ἠρώτησα.

Ἀνέμενεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς, εἶτα μοὶ ἀπέτεινεν ἐκ νέου τὸν λόγον.

— Ὅλα αὐτὰ σᾶς φαίνονται ἀπίστευτα, δὲν εἶνε ἀληθές; μοὶ ἔλεγε με ὕψος σαρδονικόν. Πολὺ καλὰ, ὀρίσατε τώρα μαζὶ μου διὰ νὰ βεβαιωθῆτε.

Προπορευόμενος μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ πύργου, ἐγὼ καὶ ἡ κυρία Ριοῦμπελ τὸν ἠκολουθοῦμεν. Ἀφοῦ διήλθωμεν τὰς κιγκλίδας ἐστράφη καὶ δεικνύων μοὶ διὰ τοῦ μαστιγίου του τὸ κεντρικὸν οἰκοδόμημα, τὸ πρὸ ἐτῶν πολλῶν ἀκαταίκτητον.

— Ἐκεῖ εἶνε! μοὶ εἶπεν. Κύτταξε εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Γνώρίζετε τοὺς ἀρχαίους θαλάμους τῆς βασιλείσσης Ἐλισάβετ; Ἐἰς ἓνα τῶν καλλιτέρων ἐξ αὐτῶν, καθ' ἣν στιγμήν σᾶς ὀμιλῶ, εὐρίσκεται ἡ δε-

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 67.

σποινὴς Χάλκομβ ἐν πάσῃ ἀνέσει, διατρέχουσα ἤδη τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως... Ὁδηγήσατέ τὴν σεῖς, κυρία Ριοῦμπελ, θὰ ἔχετε ἐπάνω σας βεβαίως τὸ κλειδίον, ὀδηγήσατε τὴν κυρίαν Μίτσελσον καὶ ἀφήσατέ τὴν νὰ πεισθῇ ἀπλῶς πλέον ὅτι καμμία ἀπάτη δὲν μεσολαβεῖ.

[Ἔπειτα συνέχεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

Ὁ δουξ ἔλαβε τὸν Βουσοῦ κατὰ μέρος.

— Ἀκουσον, εἶπε· συνήτησα, κατὰ τύχην, εἰς τὴν ἐκκλησίαν θελκτικὴν τινὰ γυναικᾶ· οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῆς, κεκαλυμμένου ὑπὸ πυκνῆς καλύπτρας, μοὶ ἀνεμίμησκον τοὺς χαρακτῆρας γυναικός, τὴν ὁποίαν πολὺ ἠγάπησα· παρεηκολούθησα αὐτὴν καὶ ἐβεβαιώθην ποῦ κατοικεῖ. Ἐκέρδισα τὴν ἀκόλουθον αὐτῆς καὶ ἐγενόμην κάτοχος μιᾶς κλειδὸς τῆς οἰκίας τῆς. Τώρα πρόκειται νὰ μάθω ἐὰν ἕτερος ἀγαπᾷ αὐτήν.

— Ἄ! τὰ πράγματα περιπλέκονται, ἐξοχώτατε· ἄς ἐξηγηθῶμεν.

— Πρόκειται νὰ παραφυλάξῃ καὶ νὰ μοὶ ἀναφέρῃς τίς ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς ἀνὴρ;

— Ὑπάρχει, λοιπὸν, εἰς ἀνὴρ;

— Τὸ φοβοῦμαι.

— Ἐραστής ἢ σύζυγος;

— Τὸ πολὺ εἰς ζηλότυπος.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἐξοχώτατε.

— Πῶς, τόσῳ τὸ καλλίτερον;

— Διότι διπλασιασθεῖ τὰς ἡμετέρας πιθανότητας ἐπιτυχίας.

— Εὐχαριστῶ! ἐν τῷ μεταξύ, ἐπεθύμουν νὰ μάθω τίς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ.

— Καὶ μ' ἐπιφορτίζετε νὰ βεβαιωθῶ;

— Ναί, ἐὰν συναινῆς νὰ μοὶ παράσχῃς τὴν τοιαύτην ἐκδούλευσιν . . .

— Θὰ προκαλέσητε τὸν διορισμὸν καὶ ἐμοῦ ὡς κυνηγοῦ, ὅταν κενωθῇ ἡ θέσις;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, τόσῳ μᾶλλον εὐχαρίστως ἀναλαμβάνω τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην, ὅσῳ οὐδέποτε ἐπραξά τι ὑπὲρ σοῦ.

— Αἴ! ὁ ἐξοχώτατος ἤρχισε νὰ τὸ ἐνοσῆ.

— Πρὸ πολλοῦ τὸ ἔλεγον κατ' ἐμαυτόν.

— Λίαν χαμηλοφώνως, ὡς οἱ πρίγκηπες συνειθίζουσι.

— Λοιπὸν, συναινεῖς νὰ κατασκοπεύσῃς τὴν κυρίαν;

— Ἐξοχώτατε, ἡ ἐντολή σας με κολακεύει μετριώτατα καὶ ἤθελον προτιμήσει ἑτέραν.

— Προσεφέρουσα νὰ μοὶ παράσχῃς ἐκδούλευσιν καὶ ἰδοὺ ὀπισθοδρομεῖς!

— Μοὶ προτείνετε νὰ γενῶ κατὰ σκοπος, ἐξοχώτατε.

— Ὅχι! σοὶ προτείνω τὸ ἔργον φίλου· ἄλλως, μὴ νομίσης, ὅτι εἶναι ἔργον ἀκίνδυνον, διότι ἴσως πρόκειται νὰ σύρῃς τὸ ξίφος.

Ὁ Βουσοῦ ἐκίνησεν τὴν κεφαλὴν.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε, πράγματ' αἰτιᾶ ὀφείλει τις νὰ πράττῃ μόνος, ἐὰν ἔτι ἦναι πρίγκηψ.

— Λοιπόν, ἀποποιείσαι ;
 — Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί, ἐξοχώτατε.
 Ὁ δούξ συνωφρῶθη.
 — Θ' ἀκολουθήσω, λοιπόν, τὴν συμβουλήν σου, εἶπε, ἢ ἀπάγω μόνος, ἐὰν δὲ φωνεῦθῶ ἢ πληρωθῶ, θέλω εἶπει, ὅτι εἶχον παρακαλέσει τὸν φίλον μου Βουσύ ν' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ὅτι, νῦν τὸ πρῶτον εἰς τὸν βίον του, ὑπῆρξε συνετός.
 — Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἐνθυμείσθε, ὅτι δὲν ὑπεχώρησα ἀπέναντι πέντε ἐπιτεθέντων κατ' ἐμοῦ, τοὺς ὁποίους προῦκάλεσα, καθ' ὑμετέραν ὑπόδειξιν. Σήμερον ὁμως μοι ζητεῖτε νὰ βλάψω γυναῖκα. Συγγνώμην, ἐξοχώτατε, ἢ αἰτήσεις ὑμῶν ἐξέρχεται τοῦ κύκλου τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποίας πρίγκηψ δύναται ν' ἀπαιτήσῃ παρ' ἐντίμου ἀνδρὸς καὶ ἀποποιῶμαι.
 — Ἔστω, εἶπεν ὁ δούξ, θέλω παραφυλάξαι μόνος ἢ μετὰ τοῦ δ' Αὐριλλύ, ὡς καὶ ἄλλοτε.
 — Συγγνώμην, εἶπεν ὁ Βουσύ, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα ἐπῆλθε φωτεινὴ ἰδέα.
 — Τί τρέχει ;
 — Μήπως παρεφυλάττετε, ἐξοχώτατε, ὅτε εἶδετε τοὺς εὐνοουμένους ἐνεδρεύοντας ;
 — Βεβαίως.
 — Λοιπόν, ἡ ὠραία ὑμῶν ἄγνωστος κατοικεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς Βαστίλλης ;
 — Ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Δικατερίνης.
 — Ἀληθῶς ;
 — Εἶναι συνοικία, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνίοτε δολοφονοῦσιν, ὡς δύνασαι νὰ εἰδεύρης.
 — Ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης κατεσκόπευσε πλέον ἀπὸ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ;
 — Χθές.
 — Καὶ ἡ ὑμετέρα ἐξοχότης εἶδεν . . .
 — Ἐνα ἄνδρα, ὅστις ἠρέυνα ὄλας τὰς γωνίας τῆς πλατείας, ἵνα ἴδῃ, ἀναμφιβόλως, ἐὰν κατεσκοπεύετο, καὶ ὅστις, ἰδὼν με κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἔμεινεν ἐπιμόνως κεκρυμμένος πρὸ τῆς θύρας ἐκείνης.
 — Καὶ ἦτο μόνος, ἐξοχώτατε ;
 — Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν περιήπου.
 — Καὶ μετὰ τὴν ἡμίσειαν ὥραν ; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.
 — Ἐπλησίασεν αὐτὸν ἕτερος, κρατῶν φανόν.
 — Ἄ ! ἄ ! εἶπεν ὁ Βουσύ.
 — Τότε ὁ φέρων τὸν μανδύαν, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκηψ . . .
 — Ὁ πρῶτος ἔφερε μανδύαν ; διέκοψεν ὁ Βουσύ.
 — Ναί. Τότε ὁ φέρων τὸν μανδύαν καὶ ὁ κρατῶν τὸν φανὸν συνδιελέχθησαν πρὸς ἀλλήλους· εἶδον ὁμως, ὅτι δὲν ἐσκόπουν ν' ἀπέλθωσι ταχέως, ἐπομένως ἀφῆκα αὐτοὺς κυρίους τοῦ πεδίου καὶ ἀνεχώρησα.
 — Βαρυθεὶς τὰς δύο αὐτὰς ἀποπειράς ;
 — Ναί, τὸ ὁμολογῶ . . . Ὡστε πρὶν ἢ εἰσδύσω εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν, ἦτις δύναται νὰ ἦναι ἐν σφαγεῖον . . .
 — Δὲν θὰ δυσηρεστεῖσθε, ἐὰν ἐσφαζοῦν ἓνα φίλον σας ;
 — Ἡ μᾶλλον ἐὰν ὁ φίλος, μὴ ὢν πρίγκηψ, μὴ ἔχων τὰς κατ' ἐμοῦ ὑπαρχούσας ἔχθρας καὶ ὢν συνειθισμένος εἰς τὰς τοιούτου εἶδους περιστάσεις, δυνήθῃ νὰ ἐξα-

κριθῶσιν τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχω, καὶ μὲ εἰδοποιήσῃ.

— Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, θὰ ἐγκατέλειπον τὴν γυναῖκα ἐκείνην.

— Ὅχι, διότι εἶναι ὠραιότατη.

— Ἄλλ' ὑμεῖς αὐτὸς εἶπετε, ὅτι μόλις τὴν εἶδτε.

— Εἶδον αὐτὴν ἀρκούντως, ὅπως τὴν θαυμάσω.

Ὁ δούξ περιέγραψεν ἀκριβῶς τὸ πρότυπον τῆς εἰκόνης, τὴν ὁποίαν ὁ Βουσύ εἶχεν ἴδει εἰς τὴν γνωστὴν ἡμῖν οἰκίαν.

— Ἡ θέσις ὑμῶν μὲ συγκινεῖ, εἶπεν ὁ Βουσύ.

Ὁ δούξ παρετήρησε λοξῶς τὸν Βουσύ καὶ εἶπεν :

— Εἰρωνεύεσαι ;

— Ὅχι· ἀπόδειξις δὲ τούτου εἶναι, ὅτι ἀναδέχομαι τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς σας, ἐὰν θελήσητε νὰ μοι δώσητε τὰς ὀδηγίας καὶ νὰ μοι ὑποδείξητε τὴν οἰκίαν.

— Λοιπόν, μεταβάλλεις γνώμην ;

— Ἄ ! ἐξοχώτατε, μόνος ὁ ἄγιος πατήρ Γρηγόριος ΙΓ' εἶναι ἀλάθηστος· εἶπατέ μοι ὁμως τί ὀφείλω νὰ πράξω ;

— Νὰ κρυθῆς εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν θέλω σοὶ ὑποδείξει καί, ἐὰν ἴδῃς τινὰ εἰσερχόμενον, νὰ παρακολουθήσῃς αὐτόν, ὅπως τὸν ἀναγνωρίσης.

— Ναί· ἐὰν ὁμως κλείσῃ τὴν θύραν ;

— Σοὶ εἶπον, ὅτι εἶχον μίαν κλεῖδα αὐτῆς.

— Ἄ ! εἶναι ἀληθές· ἀλλ' ἐὰν ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον παρακολουθήσω, εἰσέλθῃ εἰς ἑτέραν θύραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κλεῖς ἐφαρμόζεται ;

— Δὲν κινδυνεύεις νὰ πλανηθῆς· μετὰ τὴν θύραν, ὑπάρχει αὐλή, εἰς τῆς ὁποίας τὸ βάθος πρὸς τ' ἀριστερὰ ὑπάρχει κλίμαξ, ἔχουσα δώδεκα βαθμίδας καὶ ἀπολήγουσα εἰς διαδρόμον.

— Πῶς εἰδεύρετε ὄλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας, ἐξοχώτατε, ἀφοῦ οὐδέποτε εἰσῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν ;

— Δὲν σοὶ εἶπον ὅτι ἐκέρδισα τὴν ἀκλόουθον ; Αὐτὴ μοὶ ἐξήγησε τὰ πάντα. Συναινεῖς λοιπόν ;

— Δύναμαι ν' ἀρνηθῶ τι εἰς τὴν ὑμετέραν ὑψηλότητα ; Πρέπει ὁμως νὰ ὑποδείξητε τὴν θύραν.

— Ἐπανερχόμενοι ἀπὸ τὸ κυνήγιον, διερχόμεθα διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου καὶ σοὶ δεικνύω αὐτήν.

— Θαυμάσια, ἐξοχώτατε. Ἐὰν ὁμως ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον θὰ παρακολουθήσω, σταματήσῃ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ καὶ θελήσῃ νὰ παρακωλύσῃ τὰς ἐρεῦνας μου ;

— Σοὶ ἀφίνω τὴν φροντίδα νὰ πράξῃς κατ' ἀρέσκειαν.

— Τότε ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης μ' ἐξουσιοδοτεῖ νὰ ἐνεργήσω ὡς θὰ ἐνήργουν δ' ἰδίῳ μου λογαριασμῷ.

— Ἐντελῶς.

— Οὕτω θὰ πράξω, ἐξοχώτατε.

— Οὐδὲ λέξιν ὁμως πρὸς τοὺς νεκροὺς φίλους μας.

— Σὰς δίδω τὸν λόγον εὐπατρίδου.

— Οὐδὲ νὰ προσλάβῃς ἕτερον μετὰ σοῦ.

— Μόνος, σὰς τὸ δρῶμιζομαι.

— Λοιπόν, σύμφωνοι.

— Θ' ἀντικαταστήσω τὸν ἐξοχώτατον τὸ εἶπομεν.

Μετὰ τὸν διάλογον τοῦτον, ὁ δούξ καὶ ὁ Βουσύ ἀπῆλθον καὶ ἠνώθησαν μετὰ τῶν ἄλλων θηρευτῶν.

Ὁ βασιλεὺς εἶχεν εὐχαριστηθῆ μεγαλῶς ἐκ τῆς τέχνης καὶ τῆς δεξιότητος, μεθ' ἧς ὁ Μονσορώ διηθύνη τὴν θήραν, ὡστε ὁ δούξ δ' Ἀνζέου ἐξέφρασεν αὐτῷ τὰ συγχαρητήρια του.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ, θεωροῦμαι λίαν εὐτυχής, ἀποδεχόμενος τὰ ὑμέτερα συγχαρητήρια, διότι εἰς ὑμᾶς ὀφείλω τὴν θέσιν μου.

— Μάθετε ὁμως, κύριε, εἶπεν ὁ δούξ, ὅτι δέον ν' ἀπέλθῃτε ἀπόψε εἰς Φονταίνε-βλώ, ἵνα ἐξακολουθήσητε ὄντες ἀξίος αὐτῶν, διότι ὁ βασιλεὺς μέλλει νὰ θηρεύσῃ ἐκεῖ τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας, μόλις δ' ἀρκεῖ μία ἡμέρα, ὅπως λάβῃτε γνώσιν τοῦ δάσους.

— Τὸ ἡξέρω, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ, καὶ ἔχω ἐτοίμη τὴν ἀμαξάν μου. Θ' ἀναχωρήσω ἐντὸς τῆς νυκτὸς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Δ.μ.λ.

Ἡ ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Γ'

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ! ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ !

Ἐν Ἀλατία καὶ πρὸ πάντων ἐν Στρασβούργῳ, ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἶνε ἡ ὠραιότερα τοῦ ἔτους. Τὰ Χριστούγεννα δὲν εἶνε μόνον ἡ ἑορτὴ τῶν παιδίων, ἀλλὰ καὶ τῶν γονέων. Ἐκαστος λαμβάνει τὸ δῶρον του. Εἰς πάσας τὰς οἰκογενεῖας, τὰς μεριμνώσας περὶ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων, ἡ ἐλάτῃ ἐστολισμένη μετὰ λαμπάδων, ἀνθῶν, τραγημάτων καὶ ἀθουμάτων, ἀνορθοῦται ταύτην τὴν ἡμέραν. Ἡ πνευστέρα οἰκογένεια τρώγει τὴν παχεῖαν τῆς χήνα, παραγεμισμένην μὲ κάστανα· εἰς τοὺς πλουσίους οἴκους ὁ ἔξ ἡπατος πλακοῦς ἀναπληροῖ τὰ κοινὰ ἐδέσματα.

Κατὰ τὴν εἰκοστὴν Δεκεμβρίου τὸ στρατιωτικὸν γυμναστήριον ἀρχίζει νὰ καλύπτεται ἐργαστηρίων, ὁμοίων ἐκείνοις, ἅτινα κομοῦσι τὰ παλαιὰ βουλεδάρτα ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ νέου ἔτους, σχηματίζοντων μέγα τετράγωνον περὶ τοῦ ἀνδριάντος Κλέβερ. Εὐλίονον πεζοδρόμιον καὶ στέγασμα ἐκ συνιδῶν προφυλάττονται τοὺς ἀγοραστάς, ἀδιαφοροῦντας περὶ τῆς χύνης ἢ τοῦ βορδῶρου. Αἱ ἀμόραι, τὰ σακχαρωτά, τὰ ἀθύρματα, τὰ δένδρα τῶν Χριστουγέννων, τὰ ἐκ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ γεγλυμένα ξύλα, τὰ χρυσόμυλα, εἶνε ἐπισεσωρευμένα φύρδην μίγδην, καὶ οἱ πωληταὶ σὰς φωνάζουσι :

— Τί θέλετε, κύριε ;

Ἐκαστος περιέρχεται ἵνα ἀγοράσῃ τι. Πλεῖστα οἰκογενεῖαι πλούσιαι, ἀγοράζουσαι ἐκ τῶν Wolff ἢ Olivier σάνκουσ καστάνων σακχαροπήκτων, δὲν ἠθέλον ἀποφύγει νὰ ἐφοδιασθῶσι μὲ πλῆθος ἀρωματικῶν ἀρτίσκων ἐκ τοῦ *Kristkindelsmerkt*.

Ἐπὶ πάντα δὲ ταῦτα τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Μητροπόλεως διαχέει τὴν μεγαλοπρεπῆ σκιαγραφίαν του εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ συμπληροῖ τὴν εἰκόνα ταύτην, τὴν τόσῳ Στρασβουργίαν, ὅσῳ καὶ πρωτότυπον. Πρὸ πολλῶν ἔτων τὸ αὐτὸ πάντοτε θέαμα ἐκτυλίσσειται. Φεῖ ! Σήμερον τὰ πάντα μετέβαλον ὄψιν !

Τὸ ἔτος 1870 προσήγγιζε. Τί μεθ' ἑαυτοῦ συνάφερε ; Βεβαίως, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ προῖδῃ. Καὶ εἰς πάντα μὲν οἶκον τοῦ Στρασβούργου τὰ Χριστούγεννα ἐωρτάσθησαν μετὰ πολλῆς εὐθυμίας,

ἀλλ' εἰς τοῦ κυρίου Βωμᾶν ἡ παγκόσμιος αὐτὴ ἐ-
ορρῆ εἰχέτι το ἔκτακτον. Τέσσαρες ἡμέρας πρό-
τερον ἡ κυρία Βωμᾶν ἤρχισε τὰς προπαρασκευὰς
τῆς ἔχουσα τὰς χεῖρας λευκάς ἐκ τῶν ἀλεύρων,
ζύμωμε κα ἔρριπτε ἀκαταπαύστως εἰς τὸν κλί-
θανόν τὰ ζυμοῦμενα. Πλακοῦντες, τραγήματα, μα-
καρόνια ἐπεσπυρόντο εἰς τὰ κάνιστρα. Καὶ ὁ πα-
τήρ δὲν ἔμενε ἀργός. Ἐγκεκλεισμένοι εἰς τὸ δω-
μάτιον, οὐτινος εἶχε μόνος τὰς κλεις, παρεσκευ-
αε τὸ Δένδρον καὶ τὰ δῶρα, ἐνῶ αἱ κόραι τοῦ ἐ-
κέντων κρυφίως μετὰ πολλοῦ ζήλου.

Τῇ παραμονῇ τῶν Χριστουγέννων ὁ Αὐγουστος
καὶ ἡ μήτηρ του, ὁ ἔνοικος Γουλιέλμος καὶ ἡ
Λουκία βωε ἰδεῖν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Κατὰ τὴν ἔ-
κτιν ὥραν ὁ κύριος Βωμᾶν εἰσῆλθε μετὰ τῆς νόμ-
φης καὶ τοῦ ἀνεψιού του, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ὁ-
παίου εἶχον ὑπάγει. Ὁ Αὐγουστος ἔφερεν δγκώδη
δέμα, ὅπερ ὁ θεὸς τοῦ ἔσπευσε νὰ ὑποκλέψῃ, ὅπως
διαλάβῃ τὴν περιεργίαν τῆς Ἐλίξης. Ἡ Λουκία
δὲ καὶ ὁ Γουλιέλμος δὲν ἤλθον μὲ κενὰς τὰς χεῖ-
ρας ἀλλὰ, κατὰ τὸ ἔθος, τὰ δῶρα ἔπριπε νὰ δια-
μειθῶσι μετὰ τὸ δεῖπνον.

Ἦ; οἰκοδεσπότης ὁ κύριος Βωμᾶν κατεῖχε τὸ
κέντρον τῆς τραπέζης. Ἡ σύζυγός του ἐκάθητο ἀ-
πέναντι αὐτοῦ. Πρὸς τὰ δεξιὰ του ἡ Λουκία,
πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἡ θεία. Ἐδειπνήσαν βραδείως,
φαιδρῶς, ἕνα παρατείνωσι τὴν ἡδονὴν τῆς προσ-
δοκίας, πρὸς μεγάλην ἀγανάκτησιν τῆς Ἐλίξης, ἥς
ἡ περιεργία ἀπησχόληε τὴν ὄρεξιν, καὶ ἤτις εὐχα-
ρίστως θὰ μετέβαινε εἰς τὰ ἐπιδόρπια ἀμέσως
μετὰ τὸν ζυμόν. Τὸ δεῖπνον ἐτελείωσε...διὰ προ-
πόσεως ὅπερ τῆς ἐνώσεως τῆς Γαλλίας καὶ τῆς
Γερμανίας! γενομένης ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου. Οὐ-
δέποτε καρδιαὶ ἐλικρινέστεραι τὸν εἶχον ὑποδε-
χθῆ. Ἐπὶ τέλους ὁ πατήρ ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν εὐ-
λαδῶς εἰς τὴν αἴθουσαν, ἥς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀ-
νοιγῇ ἡ θύρα ἐξ ὀλοκάθρου.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐπὶ μεγάλης τρα-
πέζης, ὑψοῦτο ἡ ἐλάτη, διαχέουσα τὴν φω-
τοβολίαν τῶν λαμπάδων. Πέριξ τὰ δῶρα ἦσαν
διατεθειμένα μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πρὸς ὃν τὸ
δῶρον.

— Ἦ! τί ώραία κοῦκλα! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλίξα
μετ' ἐκστάσεως εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν εἶδον ὁμοίαν!

— Ἐν σάλιον, εἶπεν ἡ μήτηρ, ἂ! κύριε Βω-
μᾶν, κύριε Βωμᾶν, θὰ καταστραφῆτε!

— Τίς μοι ἐκέντησεν αὐτὴν τὴν ὥραν κα-
πνοθήκην; ἠρώτησεν ὁ Αὐγουστος. — Σὺ, Μαρία;
Ἄλλ' ἡ Μαρία ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μειδιῶσα,
καὶ ὁ ἐξάδελφός της ἐκπεληγμένος, ἀλλὰ κατα-
τεθελγμένος, ὤφειλεν ὅπως ἐρρυθρίασα νὰ εὐχαρι-
στήσῃ τὴν κυρίαν βωε. Ὁ Γουλιέλμος, εἰς ὃν ἔ-
δόθη ὁμοιον δῶρον, ἐπεθύμησε νὰ κάμῃ τὸ αὐτό.
ἀλλὰ τώρα ἠρρυθρίασεν ἡ Μαρία, ἐπικλαυμένη
ὕπερ ἑαυτῆς τὰς εὐχαριστίας τοῦ νέου Βυρτεμβε-
ργίου. Ἀφ' ἐτέρου δὲ ὁ Γουλιέλμος εὐρέθη συγχε-
χυμένος καὶ ἐκτακτικός. Ἐν τούτοις δὲν ἐλησμο-
νήσε τὴν δεσποινίδα Μαρίαν. Τῇ προσέφερεν ὡ-
ρατον κυτίον ἐκ μέλανος ζύλου γεγλυμμένου, ὅπερ
ἐκείνη ἐδέχθη μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως. Οὐδαίς
ἔπριπε νὰ ἀπέλθῃ μὲ κενὰς τὰς χεῖρας. Πάντες ἡ-
σαν εὐχαριστημένοι. Χαρὰ ἀναμεμιγμένη μετὰ
φιλοστοργίας ἀνανέκλα εἰς ὄλων τὰ μέτωπα
κατεφιλοῦντο, ἐγέλαν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐδάκρυον ἀφ'
ἐτέρου. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τούτων αἱ κραυγαὶ τῆς
Ἐλίξης ἀντήχουν ὡς φαιδρὸν σάλπισμα. Ἐπριπε
πάντες νὰ θαυμάζωσι τὰ πλοῦτή της. Ὅτε δὲ ὁ
πατήρ της ὑπεκρίθη ὅτι παρατηρεῖ κατὰ πρῶτον
βελούδινον πλον ἀφιερωμένον εἰς αὐτόν, ἀνέκραξεν·
— Ἐγὼ τὸ ἔκαμα, παπᾶ, ἐγὼ μόνη. Τὸ βε-
λοῦδον καὶ τὴν μέταξαν τὰ ἡγούρασα μὲ ἰδικὰ μου
χρήματα.

Τί ώραία ἐφεσπερίε! Ἐφθασε τὸ μεσονύκτιον.
Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κατακλίνηται τις πρὸ τοῦ μεσο-
νυκτίου, τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων. Συμ-
μίλσαν, ἐτραγῆδισαν πίνοντες καὶ τρώγοντες
πλακοῦντας. Ἐπειτα οἱ νέοι διωργάνωσαν ἠχορὸν.
Ἡ Ἐλίξα δὲν ἐχόρευσε. Ἦ; πρὸς τὸν Γουλιέλ-
μον, ἦτο καθ' ὑπερβολὴν συγκεκλιμένος, καὶ κατὰ
πᾶσαν στιγμὴν ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν
του ἕνα ψηλαφήσῃ τὸ ἔργον, ὅπερ τὸσφ ώραία χεῖρ
ἐκέντησε δι' αὐτόν. Παραξένον πρᾶγμα! Ὅσακις
τὰ βλέμματά του συνήντων τὰ τῆς Μαρίας, αὕτη
κατένευεν αἰδημόνως.
Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁ νέος Βυρτεμ-

βέργιος ἠδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ παρατηρήσῃ ἑλευ-
θέρως τὴν ὥραν του κακνοθήκην. Τὴν ἐξοργισεν
εἰς τὰ χεῖλη, καί, χωρὶς περισσότερον νὰ περι-
μῆν, παρὰ τὴν προκεχωρηκυῖαν ὥραν, ἤρχισε νὰ
γράφῃ μακρὰν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς γονεῖς του.
Ἄλλὰ μόλις ἔγραψε γραμμὰς τινὰς καὶ ἵσταμάτη-
σεν. Αἰφνίδιος στοχασμός διήλθε τὸν νοῦν του:
Ὁ Αὐγουστος δὲν ἀγαπᾷ τὴν Μαρίαν! Ἀναμφι-
βόλως.

— Θὰ ἐξηγηθῶ αὐριον ἐλευθέρως μετὰ τοῦ φί-
λου μου, εἶπεν.

Ἄλλὰ τῇ ἐπαυριον, ὅτε ἠγέρθη, ὁ στοχασμός
τῆς ἐξηγήσεως ταύτης τὸν ἐνέβαλεν εἰς φόβον. Πῶς;
νὰ ἐπιληφθῇ τοιοῦτο ἀντικειμένου; Τί νὰ εἴπῃ;
Κρότος εἰς τὴν θύραν τὸν ἐξηγάγε; Τῆς ἀμυχανί-
ας. Τίς ἤρχετο εἰς τοιαύτην ὥραν; Ἦτο ὁ Αὐ-
γουστος.

— Καλὴν ἡμέραν, Γουλιέλμῃ πῶς ἐπέρασες
τὴν νύκτα; Τί ὄνειρον ἐτάραξε τὸν ὕπνον σου;
Λοιπόν, ἐρρυθρίωμεν!.. Τί παιδαριῶδες! Ἐχετε τὸ
δικαίωμα νὰ εὐρίσκητε τὴν Μαρίαν θελκτικὴν.

— Ἀλλὰ, Αὐγουστέ, ὁμοῖος δὲν τὴν ἀ-
γαπᾶτε;

— Μὲ ὄλην μου τὴν καρδίαν, ἀλλ' ὄχι μὲ τὸν
αὐτόν, ὃν καὶ ὁμοῖος τρόπον, φίλε μου. Ἡ Μαρία
εἶνε δι' ἐμὲ ἀδελφὴ. Γνωρίζω καλῶς ὅτι ἡ μήτηρ
μου καὶ ὁ θεὸς μου συνενοοῦνται. Ἄλλ' οἱ γονεῖς
προτινοῦσι, τὰ δὲ τέκνα ἀποφασίζουσιν. Ἄλλως
τε, ἔαν πρέπῃ νὰ σᾶς εἴπω τὸ πᾶν, ὑποπτεύω
ὅτι ἡ Μαρία συλλαγίζεται ὁμοῖος, ἀγαπητέ μοι
Γουλιέλμῃ, καὶ ὄχι ἐμὲ, ἐστὲ βέβαιος.

— Τίς σὰς τὸ εἶπεν;

— Ἰσθδεῖς, φιλοπεριεργῆ; ἀλλὰ μὴ προσπάθει
νὰ φαίνεται ὅτι ἐκπλήττεσαι! Ἰσως παρετηρήθητε
πρὸ ἐμοῦ. Λέγω λοιπόν ὅτι ἡ Μαρία ἀγαπᾷ ὁμοῖος
καὶ πρὸς ἐμὲ, διὰ νὰ σᾶς καθυπαχάσω, ὅτι ἀφ' ἐ-
τέρου ἀγαπᾷ τὴν...τὴν...

— Τὴν δεσποινίδα Λουκίαν; δὲν ἔχει οὕτως;

— Τὸ ἐμνηστεύσατε ἔβλε γάμος πολλὸ πλοῦτος;
Ἄλλὰ πάλιν! Τίς οἶδεν; ὁ πατήρ βωε μὲ ἔδειξε
πάντοτε πολλὴν ἀγάπην. Μόνη ἡ μήτηρ μὲ φοβί-
ζει. Λέγουσιν ὅτι ἔχει ἰδέας μεγαλείου.

— Ἄλλ' ἡ δεσποινὴ βωε σὰς ἀγαπᾷ;

— Ὁ Αὐγουστος τὸν διέκοψε ζωηρῶς.

— Εἶνε ἐρώτησις, τὴν ὅποιαν δὲν θὰ ἐτόλμων
ν' ἀποτεινῶ εἰς ἑμαυτόν, ἀγαπητέ μοι Γουλιέλμῃ.

— Ἐχετε δικαίον, ἀπεκρίθη ὁ Γουλιέλμος.

Καὶ μετὰ τινὰ στιγμὴν σιγῆς:

— Θὰ μὲ συμβουλευέτε νὰ ὀμιλήσω πρὸς τὸν
θετὸν σᾶς;

— Βεβαίως. Ἐν τούτοις, πρὸ παντός, ὀφείλετε
νὰ λάβετε τὴν γνώμην τῶν γονέων σᾶς. Εἴθε
πλουσιώτερος τῆς Μαρίας, καὶ ἴσως ὁ πατήρ σᾶς
εὖρη τὸ συνοικεῖσιν τοῦτο πολὺ μέτριον.

— Ὁ πατήρ μου θὰ μὲ συμβουλεύσῃ νὰ νυμ-
φευθῶ ἐκεῖνην, ἣν ἀγαπᾷ εἶμαι βέβαιος περὶ
τούτου. Διὰ τὰ λοιπὰ, θ' ἀκολουθήσω τὴν συμ-
βουλὴν σᾶς καὶ θὰ γράψω σήμερον μάλιστα εἰς
τοὺς γονεῖς μου.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Γουλιέλμου ἐγένετο ἀμέσως.
Περιέγραφε τὸσφ κολακευτικὴν εἰκόνα τῆς Μα-
ρίας, ὥστε οὐδένα διαταγόν οἱ γονεῖς του δὲν θὰ
προέβαλλον. Πρὸς περισσοτέραν πίστιν, δὲν ἠδύ-
νατο νὰ ζῆσῃ ἄνευ αὐτῆς, καὶ θὰ ἀπέθνησκε βε-
βαίότατα ἔαν τῷ ἠρνοῦντο τὴν χεῖρά της.

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς του
τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν:

Ἄ γ α π η τ ὸ ν μ ο ι τ ῆ κ ρ ο ν .

Θὰ προετιμῶμεν νὰ σὲ ἐδλόπομεν ἐκλέγοντα
γυναῖκα ἐκ Στουτγάρδης. Ἀλλὰ δὲν ἐνοοοῦμεν νὰ
ἐναντιωθῶμεν εἰς τὴν ἐκλογὴν σου. Συμφέρεῖ ὁ-
μοῖος, καὶ πρέπει σὺ πρῶτος νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς,
συμφέρεῖ νὰ ἡδυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ
περὶ τῶν ἀρετῶν τῆς νεάνιδος, ἣν ἀγαπᾶς. Ἡ μήτηρ
σου θὰ ἔλθῃ εἰς Στρασδοῦργον κατὰ Μάτον. Οἱ
ὄλιγοι ἡμεῖς, καθ' ὅς; θέλεις περιμένει, θὰ σοὶ φα-
νώσιν ἴσως ὄλιγον μακροί, ἀλλ' ἠξέμευσε ὅτι ἡ
ὕγεια τῆς προσφιλοῦς μοι συζύγου δὲν τῇ ἐπιτρέ-
πει νὰ ταξιδεύσῃ τὸν χειμῶνα. Ἄλλως τε, αὕτη
ἡ προθεσμία θὰ σοὶ δώσῃ τὸν καιρὸν νὰ σκεψθῆς
σοβαρῶς καὶ εἰς ἐξέταξις ψυχρότερον καὶ ὀρθό-
τερον τὴν ὑπόθεσιν, ἤτις, ὡς δὲν ἄγνοεῖς, εἶνε ἐκ
τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Σοὶ συν-
ιστῶ δὲ νὰ εἶσαι ἐχέμυθος. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἐν-

ατχοληθῆς εἰς ἄλλο τι πρὸ ταύτης τῆς ἐποχῆς,
καὶ σὲ ἀσπαζόμεθα ὅπως σὲ ἀγαπῶμεν.

Πέντε ἡμεῖς εἶνε παραπολὺ ἄλλ' ὅταν τις εἶνε
ἐρωτευμένος, δὲν φοβεῖται ποτὸς διὰ τὴν πάροδον
τοῦ χρόνου. Ὁ Γουλιέλμος λοιπὸν ὑπετάγη εἰς
τὴν πατρικὴν θέλησιν καὶ ἐτήρησε τὸ μουσικὸν
του, πλὴν τοῦ Αὐγοῦστου, πρὸς ὃν τὸσον μεγάλη
ἐπιφύλαξις θὰ ἦτο ἴσως ἀδικαιολόγητος. Τῇ ἀλη-
θείᾳ, ὁ Γουλιέλμος ὑπόπτειε πολὺ ὅτι ὁ Αὐγου-
στος δὲν ἦτο λίαν ἐχέμυθος. Συχνάκις καταλάμ-
βανε αὐτὸν οἰκειότατα συνοικεῖσιν μετὰ τῆς
ἐξαδέλφου του, ἣτις ἠρρυθρία μέχρις ὧτων. Ἀλλὰ
τί νὰ κάμῃ; Δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ δεσμεύσῃ τὸ
στόμα τοῦ φίλου του.

— Τί λέγεις, κύριε Βωμᾶν, δὲν σοὶ φαίνεται
ὅτι ὁ ἔνοικός μας παρατηρεῖ μὲ πολὺ ζωηρὸν βλέμ-
μα τὴν Μαρίαν;

— Ποία ἰδέα! Ἡ θυγάτηρ μας εἶνε ώραία καὶ
ὁ Γουλιέλμος φιλόκαλος, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Δὲν δὲν ἀπά-
χει τίποτε περισσότερον.

— Ἄλλ' ἐν τούτοις ἔαν εἶχον δικαίον;

— Τὸσφ τὸ χειρότερον ἡ Μαρία θὰ νυμφευθῇ
τὸν Αὐγουστον.

— Τῇ συναινέσει τοῦ ἀνεψιού σου.

— Τί μοι λέγεις; Ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου
δὲν εὐρίσκει τὴν θυγατέρα μου ἀναξίαν αὐτοῦ;

— Δὲν λέγω τοῦτο, ἀλλ' ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὁ
Αὐγουστος ἀγαπᾷ ἄλλην.

— Ποίαν;

— Τὴν Λουκίαν βωε.

— Ἰδοὺ αἱ ἰδέαι μὲ τὰς ῥομαντικάς των ἰ-
δέας. Ὁ πατήρ βωε, ὅστις εἶνε ἐκτομμοριοδύχος,
θὰ ἐγέλα ἔαν ὁ ἦκουεν.

— Θὰ ἴδῃς; ἰδοὺ αὐτὸς εἰς τὴν ὥραν.

Τῷ ὄντι, ὁ ἐμπορὸς τῆς συνοικίας de Pierres εἰσ-
ήρχετο. Ἡ σκυθρωπίζουσα μορφή αὐτοῦ ἐξέπληξε
πολὺ τὸν κύριον Βωμᾶν, συνεκτιμῶμεν εἰς τὸ διαφ-
κὲς μειδιᾶσα τοῦ φίλου του.

— Τί ἔχεις, Ἰωάννη; τὸν ἠρώτησεν. Μήπως
αἱ ἐργασίαι σου δὲν προχωροῦσι κατὰ τὴν θέλη-
σιν σου;

— Δὲν μὲ ταράττουσι διόλου αἱ ἐργασίαι.

Ἡ κυρία Βωμᾶν ἐνοήσασα ὅτι οἱ δύο φίλοι
ἐπεθύμουν νὰ μείνωσι μόνοι, ἐξῆλθεν ἀπαρατήρητος.

— Φαντάσθητε ὅτι ἡ γυνὴ μου ἰσχυρίζεται νὰ
μοὶ δώσῃ ὡς γαμβρὸν Παρισίνον, ἕνα κάποιον
κύριον δεκάμη, τραπεζίτην, ἄνθρωπον τοῦ συρ-
μοῦ, γουακιοθήραν!

— Καὶ τί παράδοξον εὐρίσκεις εἰς τοῦτο;

— Θέλω ἡ θυγάτηρ μου νὰ νυμφευθῇ Στρα-
σδοῦργιον.

— Περιφρημος ἰδέα Διόλου δὲν ἀξίζει ὁ νέος
τῆς πρωτεύουσας. Καὶ ἐπὶ τίνος ἔρριψας τὸ βλέμ-
μα σου;

— Ἐπ' οὐδενός. Δι' αὐτὸ ἐρχομαι νὰ συμβου-
λευθῶ.

— Ἐμὲ νὰ συμβουλευθῆς; ἐμὲ!

— Δὲν εἶσαι ὁ καλλίτερος καὶ ὁ ἀρχαιότερός
μου φίλος; Ἄς ἴδωμεν, ὑπόδειξόν μοι καλὸν τι
μέρος.

— Σὺ γνωρίζεις τὸ Στρασδοῦργον καλλίτερον
ἐμοῦ.

— Ὅχι, ὄχι; εἶσαι ἐξυμνος ἄνθρωπος καὶ ἔχω
ἐμπιστοσύνην εἰς σέ.

— Ἐν πρώτοις εἶνε ὁ νέος Χακνεσμίθ.

— Ὁ υἱὸς τοῦ δημάρχου; Ὅχι, αὐτὸς εἶνε
πολὺ κομφερούμενος.

— Ὁ Ἐρνέστος Λάουμ

— Πολὺ ἀσχημος. Ἡ Λουκία δὲν θὰ ἤθελεν.

— Ὁ κύριος Ρίμπερ, ὁ υἱὸς τοῦ τραπεζίτου.

— Εἶνε πολὺ εὐθήης.

— Λοιπόν, θὰ κάμῃς καλλίτερον, φίλε μου νὰ
συμβουλευθῇ τὴν θυγατέρα σου. Ἰσως αὕτη καὶ
διέκρινε τινὰ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ πάλαισθε
δύο σύμμαχοι πρὸς τὴν σύζυγόν σου.

— Καλῶς ἔλεγον ὅτι εἶσαι καλὸς σύμβουλος!
Πιθανόν! Μάλιστα, δυνατὸν ἡ Λουκία νὰ σκέπη-
ταί τι καὶ αὕτη. Μοὶ φαίνεται πολὺ σκυθρωπὴ
ἀπὸ τινος; μοὶ ἀνοίγεις τοὺς ὀφθαλμούςς;..

Καὶ ἐπανάλαβε μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς:

F. Diény.

[Ἐπειτα συνέχισα]